
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

67e jaargang nummer 4, 2018

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Aanmelding Ledenvergadering en “After Party” 2018	3
In Memoriam Jan van Heek	4
Bij het afscheid van Ria Ineke-de Vos + advertentie YALP	5
Herinneringen aan Mien Schopman-Klaver	6
FBK Games en Global Sports Communication steken hun nek uit	7
Kogelslingeren uit het slop geslingerd	8
Advertentie Jamin Sports	13
Mijn verhaal achter deze foto	14
Stichting Atletiekerfgoed	16
Gert-Jan Liefers ging voor Olympisch goud	20
Advertentie Liefers Health Management	23
Voor het voetlicht: Harry Janssen	24
Het windlicht en twee blikjes sportdrank	30
Advertentie Global Sports Communication	32
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	33
Advertentie EK Cross 2018	39
Record of geen record?	40
Advertenties Herzog Medical + advert. Praktijk Energiek	42
Onze jarigen	43
Bijzondere jarige: Ton van Druten	44

Kopij Vriendenband oktober 2018

Graag vóór 20 september 2018

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Wie zijn historie niet eert, verdient ook geen toekomst. Vandaar dat het gepast is om een moment stil te staan bij het overlijden van Mien Schopman-Klaver, met 107 jaar mondiaal de oudste Olympiër en tevens oudste lid van de Vrienden van de Atletiek. Zij was er als reserveloopster van de 4x100m estafette al bij tijdens de Olympische Spelen van 1932 in Los Angeles en bleef de atletieksport tot op hoge leeftijd volgen. En ondanks haar gezegende leeftijd toch een verlies ook voor haar nabestaanden.

Dit bruggetje brengt ons bij de huidige generatie in deze mooie atletiekszomer. Een uitermate succesvol team dat met maar liefst zes medailles terugkwam van de EK U18 jaar uit het Hongaarse Győr. De gouden medaille voor Raphael Bouju op de 100m en het zilver en brons voor Alida van Daalen op respectievelijk discus en kogel sprongen wellicht het meest in het oog. Een week later mocht de ploeg voor de WK U20 jaar in het Finse Tampere aantreden. Hier sprong – naast een aantal overtuigende finaleplaatsen – vooral het brons op kogel voor Jorinde van Klinken het meest in het oog. Zelf had ze overigens nog een medaille met een betere prestatie op discus mee naar huis willen nemen. Juist dat getuigt pas van een echte topsportmentaliteit.

Een positieve waarneming vanaf de zijlijn leert dat voormalige toppers als Sven Ootjers in Győr en Marjan Olyslager in Tampere hier het teammanagement verzorgden. Ieder vanuit de zelf opgedane kennis en ervaring in de topatletiek en met het goede gevoel om jonge talenten onder deze omstandigheden een stapje verder te kunnen helpen. En met veel toewijding wil ook het Jeugdfonds van de Vrienden hieraan haar steentje bijdragen. Succes kent vele vaders, maar juist in deze fase kan zo'n extra steuntje in de rug van doorslaggevende betekenis zijn. Het Jeugdfonds, als stille kracht op de achtergrond, verdient dus ook wel een pluimpje.

En dit brengt ons dan bij de EK Atletiek 2018 in Berlijn, dat bij het verschijnen van deze editie van De Vriendenband al weer achter ons ligt. Een grote équipe met een grote schare trouwe supporters treedt hier aan. We zien met belangstelling uit naar de resultaten. Amsterdam 2016 leverde in een zinderende ambiance maar liefst vier gouden, een zilveren en twee bronzen medailles op. Wat zou het toch mooi zijn om na afloop van dit EK te mogen concluderen dat de slogan *Athletics like never before* van Amsterdam in Berlijn in alle opzichten een waardige opvolger heeft gekregen.

Tot slot iedereen nog een fijne nazomer gewenst en alvast tot ziens bij onze algemene ledenvergadering, tevens after-party, op zaterdag 27 oktober a.s., waar we te gast mogen zijn bij av De Spartaan in Lisse.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl.

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Op 25 mei is de nieuwe AVG wet in werking getreden. Natuurlijk gaan we altijd heel secuur om met de gegevens van de leden. Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken laat dit dan ook aan ons weten.

Nieuwe leden

- Camiel Verweij, Rogier van Otterloolaan 23, 3604 BE Maarssen
- Fons Mok, Houterweg 40, 1607 HE Hem
- Peter Verlooy, Hollandstraat 17, 3634 AS Loenersloot
Allen zijn naar aanleiding van de tickets van de supportersreizen lid geworden.
- Theo Hoex, Heike 33, 5508 PA Veldhoven

Overlijden

- Op 27 mei is Jan van Heek overleden op 79-jarige leeftijd. Zie ook het In Memoriam op pag. 4;
- Op 9 juli is onze donatrice Cisca Fischbuch-Lucas overleden. Zij werd 83 jaar;
- Op 10 juli is ons oudste lid Mien Schopman-Klaver op 107-jarige leeftijd overleden. Zie ook pag. 6;
- Op 12 juli is ons voormalig lid Ria Ineke-de Vos op 91-jarige leeftijd overleden. Zie ook pag. 5.

Opzegging lidmaatschap

- Jan Bastiaans
- Rutger Kupers

Opmerking: graag bij een adreswijziging of wijziging van e-mail er rekening mee houden dat je de wijziging niet alleen stuurt naar de Atletiekunie, of naar het secretariaat van een vereniging die rechtstreeks is gekoppeld aan de database van de Atletiekunie, maar ook naar het secretariaat van de Vrienden. Wij krijgen wijzigingen namelijk niet automatisch door van de Atletiekunie.

Aanmelding Ledenvergadering en “After Party” 2018

Zaterdag 27 oktober 2018 in de
vernieuwde accommodatie van
AV De Spartaan, Sportpark Ter Specke
Spekkelaan 8, 2161 GH Lisse

Na de geslaagde reünie in Elburg gaan wij de Algemene Ledenvergadering van dit jaar organiseren op 27 oktober 2018 bij De Spartaan in Lisse.

Tijdens deze bijeenkomst zal niet alleen de ledenvergadering worden gehouden, maar tevens een programma worden gepresenteerd waarbij teruggekeken zal worden op het afgelopen atletiekjaar. Op dit moment zijn wij druk bezig om dat programma gestalte te geven, maar om je alvast te informeren zodat je hiermee de datum kan vastleggen in je agenda, deze vooraankondiging. Via de nieuwsflits zal actuele informatie worden verstrekt en het totale programma komt in De Vriendenband van oktober te staan. Zeker is dat er voldoende tijd zal zijn om elkaar te ontmoeten. De bijeenkomst zal niet bestaan uit “braaf zitten luisteren”.

Het programma ziet er op dit moment als volgt uit:

10:00 – 11:00 uur	Ontvangst met koffie/thee en iets lekkers.
11:00 – 12:00 uur	Algemene Ledenvergadering
12:00 – 13:00 uur	Aperitief
13:00 uur	Lunch en “after party” 1 ^e gang.
16:00 uur	Einde bijeenkomst.

De kosten voor deze reünie zijn € 35,- p.p. Daarvoor krijg je bij binnenkomst iets lekkers en onbeperkt koffie en thee tot aan de lunch, een luxe lunch en 3 consumptiebonnen per persoon.

Je kan je tot uiterlijk 20 oktober opgeven voor deze reünie door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v.: Vrienden van de K.N.A.U. (onder vermelding van: ‘reünie 2017’ + naam/namen).

Bij Wim van der Krogt kun je terecht voor nadere informatie en ideeën:

- Mailadres: wimvanderkrogt@xs4all.nl
- Telefoonnummer: 071-5891685 / 06-53561350

Geef het ook aan Wim van der Krogt door als je speciale dieetwensen hebt (vegetarisch).

In Memoriam Jan van Heek (1939-2018)

Door Wim van der Krogt, namens het Bestuur van De Spartaan.

(Wim heeft toestemming gegeven voor plaatsing in De Vriendenband.)

De Spartaan was opgericht en kreeg direct al landelijke bekendheid door een aantal grote successen die voor het grootste gedeelte op conto kwam van lange afstand lopers. De club wilde vooral in de breedte verder groeien en zocht een allround trainer. Er liep een alleskunner rond bij Holland Leiden, iemand die in alle sporten kon uitblinken en daarom was het ook niet verwonderlijk dat hij bij de absolute top van Nederland behoorde op de 10-kamp. De toenmalige voorzitter Ir. Aad Paardekooper was er heilig van overtuigd dat deze man De Spartaan verder kon laten groeien. En zo veroorzaakte in de zestiger jaren de transfer van Jan van Heek verbazing bij atletiek-kenners, maar een ware metamorfose bij De Spartaan. De hand van Jan werd snel zichtbaar: trainers werden opgeleid en verborgen talenten bij atleten blootgelegd. Het sterkste punt van Jan in zijn trainingen was wel dat het nooit saai werd. Geen eindeloze herhalingen, maar vaak werden dezelfde noodzakelijke trainingsvormen verpakt in spelletjes. Met dobbelstenen, kaarten of andere puzzelvormen. Na het seizoen werd de druk van de ketel gehaald door zwemavonden, voetbalwedstrijden en andere afleidingen. Tijdens het seizoen werd de focus op de hoog aangeschreven en zeer belangrijke competitiewedstrijden versterkt door het maken van poules, waarvan de winnaar tevens verplicht werd om het verslag voor het clubblad te maken. De winterperiode met de druk bezochte duintrainingen en de sport- en spelavonden was door de variatie voor de meeste atleten makkelijk door te komen. Trainingsschema's werden in persoonlijke boekjes door Jan in zijn fraaie handschrift medegedeeld. Computers waren toen nog niet beschikbaar net als email. Stapels boekjes moesten gedurende vele "schrijf" uren door zijn handen zijn gegaan. Maar één ding was zeker: trainingen bij en met Jan waren nooit saai.

foto archief Erfgoed

Het is spijtig dat Jan de laatste jaren de verdere groei van De Spartaan van de zijlijn heeft moeten volgen. Met het prachtige complex dat dit jaar is voltooid moeten de gedachten zeker teruggaan naar de 60-er jaren waar in een hutje en op een sintelbaan om een voetbalveld de vereniging tot groei kwam. Een groei die voor een dorpsclub in die tijd ongekende vormen aannam, met dank aan mensen zoals Jan, die naast zijn trainingen ook volop meedacht met het beleid binnen de club.

Ons medeleven gaat uit naar zijn vrouw Willy, hun kinderen Marieke, Hein en Bastiaan met hun partners en kleinkinderen. Wij wensen hen heel veel sterkte bij dit verlies van een alleskunner.

Bestuur A.V. De Spartaan

Bij de Vrienden was Jan van Heek ook bekend als een van de grondleggers van het succesvolle Vrienden Jeugdfonds. Samen met Roelf van der Wijk, Piet van der Kruk en Peter Geelen gaf Jan met grote inzet zijn beste krachten aan het fonds.

Bij het afscheid van Ria Ineke-de Vos (1926-2018)

Op 12 juli 2018 overleed Ria Ineke, twee jaar na haar echtgenoot Wout. Op donderdag 19 juli namen we afscheid van haar tijdens de uitvaartdienst in Heerhugowaard. Sober, eenvoudig, maar warm en met mooie muziek waar ze van hield.

Familie, buren, bridgevriendinnen en natuurlijk ook een schare atletiekvrienden van het oude Atmodes, nu opgegaan in AV Haarlem, vulden de banken van het crematorium en

foto familiearchief

luisterden naar een korte karakterschets. Ria was veelzijdig, was medeoprichter van Atmodes. Deze naam werd bedacht door Wout Ineke. **Atletiek Moeder Der Sporten**. In juni 1980 vierde Atmodes het 25-jarig bestaan. Al die jaren had zij de club met vaste hand geleid. "Zij had gezorgd voor de opbouw, voor een stevige organisatie en voor ambities, die vervolgens waargemaakt werden. Ria overhandigde tijdens de viering van het 25 jaar bestaan de voorzittershamer aan Baltien de Wit". (citaat AV Haarlem-Atmodes website)

De vereniging Vrienden van de Atletiek zullen haar herinneren als een enthousiaste bezoeker van de NK's, rondwandelend in het stadion met haar befaamd Olympisch boek, met daarin veel handtekeningen van Nederlandse Olympiagangers. Dit boek heeft ze aan onze vereniging geschonken.. *Cvdm*

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

**Ouderen
inbeweging**

samen op een Olga Commandeur plein

Herinneringen aan Mien Schopman-Klaver (1911-2018)

Op 10 juli is ons oudste lid Mien Schopman-Klaver op 107-jarige leeftijd overleden. Mien was sinds 1956 (!) lid van onze vereniging en was destijds aangemeld door oud-topsprintster en vriendin Tollien Schuurman. Ik heb het voorrecht gehad om haar eenmaal te mogen ontmoeten. Dat was op 8 januari 2016, toen ik haar thuis bezocht voor het Voetlicht-interview dat ik met haar had afgesproken. Het verhaal dat daaruit voortkwam, kunt u terugvinden in De Vriendenband nr. 1 van dat jaar.

foto VB-archief

Bij binnenkomst in haar gezellige aanleunwoning in Wassenaar stond de radio aan, afgestemd op een actualiteitenrubriek. Mien Schopman bleek, ondanks haar hoge leeftijd, nog steeds erg betrokken bij het huidige wel en wee. Niet alles vond ze even leuk. Zoals de onzekere situatie in de wereld, de oorlogen waar, in tegenstelling tot het verleden, maar geen einde aan leek te komen. Je had helemaal geen houvast meer, vond ze. Of wat mensen op de sociale media elkaar soms naar het hoofd slingerden. Dat hoefde niet van haar, vond ze onbeschaafd. Trots vertelde zij daarentegen over haar vijf kinderen, één meisje en vier jongens, waarvan er een helaas was overleden, maar waarvan een ander het had geschopt tot professor aan de Stanford University, over haar twaalf kleinkinderen en twintig achterkleinkinderen, waarvan de oudste al aan de UVA studeerde. Hoe een kleindochter, een paardrijdster eigenlijk, geregeld marathons liep. Hoe ze die als klein meisje soms achterop de fiets meenam, maar hoe die dan liever naast haar fiets met haar mee rende. Een uithoudingsvermogen, onvoorstelbaar, verbaasde Mien zich daarover. Om zelf fit te blijven had ze veel aan gymnastiek en yoga gedaan, wel twintig jaar, “zelfs nu ook nog wel een beetje”, veel gewandeld en gefietst, dit laatste wel tot haar 100ste. Ze had na het overlijden van haar echtgenoot lang op een mooie flat in Bilthoven gewoond, waar ze over de bossen van Soesterberg uitkeek, had een zomerhuisje in Noordwijk gehad waar ze veel wandelde en een huis in Fuengirola, Spanje, waar ze jarenlang overwinterde. De laatste jaren vierde ze daar nog steeds haar verjaardagen, zoals ze ook op haar 105^e verjaardag van plan was. Trots vertelde ze dat ze met haar familie met Pinksteren een heel hotel in Zeeland had afgehuurd. Daar zouden zij met z’n allen, met alle aanhang meegerekend wel zo’n man of 50, drie dagen doorbrengen.

Onder de indruk raakte ik van haar ijzersterke geheugen, dat zelfs terugging tot haar kindertijd in WO I. Mooie verhalen had ze over die tijd. Ik kon het dan ook niet laten om haar te vragen onze drie topsprintsters Tollien Schuurman, Fanny Blankers-Koen en Dafne Schippers met elkaar te vergelijken. Zij was immers de enige ter wereld die ze alle drie in levenden lijve had zien lopen. Die vergelijking haalde de nationale media.

Mien Schopman-Klaver, ver over de 100, vitaal en met een sprankelende geest, is niet meer. Haar begrafenis vond in besloten kring plaats. Nooit zal ik haar vergeten.

Piet Wijker

FBK en Global Sports Communication steken hun nek uit

Muziek, reeksen luide knallen, urban street dancers, een podium op het middenterrein waarvoor lang werpen plaats moest maken. Dat kun je rustig een stevige poging noemen om atletiek als kijksport interessanter te maken!

Helemaal zonder voorbeeld is dit niet, het deed me meteen denken aan drie jaren Flame Games in het Olympisch Stadion, waarvan we weten hoe die zijn ontvangen. Voorstanders en felle tegenstanders!

Het roept een vraag op: wat gebeurt er bij eendaagse wedstrijden in het buitenland? Zijn daar bij een aantal ook andere, of vergelijkbare ontwikkelingen gaande? En hoe proberen andere sporten toeschouwers aan zich te binden? Maar ook al zou dat laatste, naast wat we ervan op tv ervaren –wetenschappelijk– netjes, op verantwoorde wijze worden uitgezocht, dan nog levert dat niet het ei van Columbus op. Immers: niet alleen in de uitvoering bestaan er levensgrote verschillen in de diverse sporten.

Een heikel punt, wat toch vaak genoemd wordt, is “het niveau”. Van iedereen die op enigerlei wijze bij een sport betrokken is, in welke rol dan ook.

Zo herinner ik me nog heel goed dat de kranten tijdenlang volstonden met het nieuws dat EEN VOETBALLER, namelijk Keje MolenaarJURIST was geworden! En dat voor een voetballer! Die jongens hebben toch hooguit SPEL-intelligentie, wat niets zegt over hun intellectuele begaafdheden? Zoals in de dagelijkse verslagen van de Tour de France de reporters niet nalieten te vermelden dat Peter Winnen, als hij ‘s avonds eindelijk op zijn hotelkamer was aangekomen, nog een half uurtje voor het slapen gaan EEN BOEK las! Ja, echt waar: een wielrenner die een boek las!

Vechtsporters, nou ja, wie laat zich nu voor wat euro's in elkaar slaan?

En dan de klap op de vuurpijl: als je het niveau van atletiekbeoefenaars vergelijkt met dit type voorbeelden...

Al komen dergelijke verhalen niet helemaal uit de lucht vallen, er wordt nooit bij gezegd dat het vooral onbewezen AANNAMES zijn.

Sportpsychologen, sociologen, allerhande agogen zouden eens écht onderzoek moeten doen. Die input zouden we dan goed kunnen gebruiken om onze doelgroep optimaal te bedienen met een attractief atletiekprogramma-plus.

Waarbij we ook niet moeten vergeten, dat de gemiddelde Vriend van de Atletiek doorgaans duidelijk ouder is dan de wedstrijdssporters.

Kortom: elke poging om atletiek te ‘vernieuwen’ zou moeten aansluiten bij het doorsnee ‘niveau’ van de atleten en de bezoekers. Het verdient zeker aandacht. Of elke poging een geslaagde is, moet in de praktijk nog maar bewezen worden.

Hugo Tijmsmans

Kogelslingeren uit het slop geslingerd

Laat ik het maar eerlijk bekennen: met kogelslingeren heb ik nooit veel opgehad. Als atleet was ik gericht op de loopdisciplines, al moest je er op de vereniging aan het eind van elk seizoen altijd weer even aan geloven, zodra de jaarlijkse clubkampioenschappen in zicht kwamen. Dan werd er als loper ineens van je verwacht, dat je ook een kogel, discus of speer een technisch verantwoorde zwieper kon geven. En eerlijk gezegd wilde ik dat zelf ook wel. Want om nu het risico te lopen dat die kogel als het erop aankwam je tenen plette, de discus als een aangeschoten kleiduif door de lucht zeilde, of de speer wat lullige meters verderop met zijn staart in de grond eindigde, zo'n afgang wilde je jezelf natuurlijk besparen. Dus deed ik die laatste weken voor zo'n kampioenschap mijn stinkende best om mezelf ten minste te behoeden voor het hoongelach van clubkornuiten.

Een slingerkogel heb ik, voor zover ik mij kan herinneren, echter nooit in mijn handen gehad. Er was ook niemand binnen onze vereniging die die kunst beheerste. Was die er wel geweest, dan zou hij trouwens subiet zijn verbannen, want op het binnenterrein van onze atletiekbaan moest in het weekend worden gevoetbald. De gaten die zo'n

Peter van Noort was in de jaren tachtig heer en meester bij het kogelslingeren in ons land. (foto Theo van de Rakt; foto's archief Atletiekerfgoed)

slingerkogel in de grasmat sloeg, waren dus hoogst ongewenst. Je riskeerde er forse ruzies met het voetbalvolk mee en reprimandes van de eigenaar van het sportcomplex, de gemeente. Ik heb geen idee hoe ze dat deden bij verenigingen die het kogelslingeren wél in hun trainingsprogramma hadden opgenomen. Ik vermoed echter dat je in die gevallen als slingeraar werd verbannen naar een bijveld waar de mollen al flink hadden huisgehouden en dat dus als sportveld inmiddels was afgeschreven.

Overheersing

Later, als AW-medewerker, kwam ik natuurlijk regelmatig bij nationale wedstrijden. Een spannend kogelslingerduel heb ik echter nooit meegemaakt. Dat lag natuurlijk allereerst aan mijzelf, want ik zocht dat kogelslingeren ook niet op. Het onderdeel was vaak niet in het hoofdprogramma opgenomen, of speelde zich af op een bijveld. Ook daar. Natuurlijk zijn er op NK's af en toe best wel spannende duels uitgevochten, zoals in die periodes dat de ene atleet die de discipline jarenlang had overheerst,

werd voorbijgestreefd door degene die hem daarin opvolgde. Zo'n overheersing kon lang duren, heel lang. Ga zelf maar na. Ronald Gram bijvoorbeeld werd tussen 1995 en 2008 maar liefst acht keer nationaal kampioen; Peter van Noort in de jaren tachtig idem dito, eveneens acht titels; Jan Romani scoorde er in de jaren vijftig en zestig zeven. Spekkopers op dit gebied zijn echter Henk Kamerbeek, die de nationale titel in de jaren twintig en dertig in totaal elf keer veroverde en Hans Houtzager, die zich tussen 1935 en 1952 zelfs dertien keer Nederlands kampioen kogelslingeren mocht noemen.

Op één hand

Ik kan mij overigens niet aan de indruk onttrekken, dat ik niet de enige ben bij wie deze werpdiscipline in het verdomhoekje zat. Ga je in het fotoarchief van de stichting Atletiekerfgoed op zoek naar kogelslingerfoto's, dan kom je tussen de vele kogelstoot-, discus- en speerwerpprenten bijzonder weinig kogelslingeraars tegen. Ze zijn, om het maar eens onomwonden te zeggen, zowat op de vingers van één hand te tellen.

Henk Kamerbeek is hiervan de eerste. Deze PSV'er was in 1922 Nederlands kampioen geworden met een worp van 31,04 m en had zich twee jaar later al zo sterk ontwikkeld, dat de vader van Eef Kamerbeek na een tweede titel met 39,91 m en het allereerste nationale record van 41,80 m in 1924 werd uitgezonden naar de Olympische Spelen in Parijs. Daar wist hij in de voorronde echter geen geldige worp te produceren.

[Henk Kamerbeek omstreeks 1935.](#)

Vier jaar later, op de Spelen in Amsterdam, mocht Kamerbeek het opnieuw proberen. Inmiddels had hij al zijn zesde nationale titel te pakken en zich prestatief opgewerkt tot worpen van rond de 45 meter. Ditmaal wierp hij wel geldig, 46,02 m zelfs, een verbetering van zijn eigen nationale record, maar desondanks niet voldoende om door te stomen naar de finale. Die werd door de Ier Pat O'Callaghan gewonnen met 51,39 m. Kamerbeek zou daarna nog vele nationale titels binnenslepen, maar naar de Spelen ging hij nooit meer.

Geremd door WO II

Dat deed zijn opvolger Hans Houtzager wel. Die mocht, na Kamerbeek in 1935 als Nederlands kampioen te hebben afgelost –zijn eerste titel van die genoemde serie van dertien– in 1936 zijn werpkunsten vertonen op de Spelen in Berlijn. Daar kwam hij tot 45,60 m, niet slecht, maar onvoldoende om door te gaan naar de finale. Vier jaar later, in 1939, had hij als eerste Nederlander intussen de 50 meterbarrière geslecht en het nationale record ten slotte zelfs naar 55,51 m getild. Daar zou hij elf jaar eerder in Amsterdam

Olympisch kampioen mee zijn geworden. Een vergelijking die natuurlijk volstrekt mank gaat, maar aangezien het wereldrecord sinds 1938 op 59,00 m stond, geeft het toch een aardige indicatie van het niveau van Houtzager. Hij zou ook zeker naar de Spelen van 1940 zijn gegaan, als WO II daar niet een stokje voor had gestoken.

Dat hij na de oorlog weinig aan kracht had ingeboet –ook al bereikte hij zijn in 1939 behaalde niveau nooit meer– bewees Hans Houtzager op de EK van 1946 in Oslo, waar hij met 49,96 m vijfde werd, nadat hij zich eerder met 51,46 voor de finale had gekwalificeerd.

Hans Houtzager in actie op de Olympische Spelen van 1948 in Londen.

Enige Nederlandse finalist

Op de Spelen van 1948, twaalf jaar na zijn Olympisch debuut, kreeg Houtzager, die lid was van V&L in Den Haag, eindelijk zijn tweede kans. Met een kwalificatieworp van 50,91 m plaatste hij zich als zevende voor de finale. Hierin kon hij die prestatie echter niet herhalen. Met 45,69 m bleef hij ver achter op zijn eerdere worp. In zijn ‘Olympisch Logboek 1948’ schrijft Klaas Peereboom: “Hans Houtzager had ons ’s morgens blij

gemaakt met een vijftig-en-een-halve meter-worp die hem overtuigend in de finale van het kogelslingeren bracht. Des middags was hij nergens... Met één ongeldige worp en twee beneden de 50 meter kwam hij te veel te kort om bij de laatste zes te komen, die elk nog drie worpen kregen. Nemeth had wél de juiste “mood”. Deze Hongaar slingerde constant maar vooral ver. Onder andere 56,09 meter, bijna een Olympisch record, helemaal een Olympische titel.” Houtzager eindigde op een roemloze twaalfde plaats.

Niettemin kan worden vastgesteld dat hij tot dit jaar de enige Nederlander is geweest die ooit in een Olympische finale heeft gestaan en aan een EK heeft deelgenomen.

Het gat groeit

Vervolgens werd het, wat Nederland betreft, akelig stil op het internationale kogelslingerfront. Terwijl Hans Houtzager in eigen land tot in 1952 bleef overheersen, kwamen de Nederlandse werpers prestatief niet verder. Pas in 1960 slaagde Jan Romani erin om het record van 55,51 m van Houtzager uit 1939 te verbeteren naar 57,83 m, waarna hij het in enkele stappen verder verhoogde tot 59,35 m in 1964. Toen stond echter het wereldrecord van de Amerikaan Harold Connolly al enkele jaren op 70,67 m. Met andere woorden, het gat van 3,5 meter met de wereldtop in 1939 was 25 jaar later uitgegroeid tot een gat van bijna 11,5 meter. Hoe je het ook wendt of keert, het kogelslingeren was in ons land duidelijk in de versukkeling geraakt.

De opkomst van Peter van Noort, lid van De Spartaan, die voor het eerst kampioen werd in 1982, deed daar weinig aan af. Van Noort was wel de eerste Nederlander die de 60 meter overschreed. In twaalf stappen stelde hij het nationale record stelselmatig bij, totdat hij in 1988 67,98 m had bereikt. Toen had echter de Rus Youri Sedykh het wereldrecord al hoog en breed naar 86,74 m opgeschroefd, sindsdien het geldende wereldrecord. Hiermee vergeleken waren we in Nederland dus inmiddels bijna 19 meter achterop geraakt. Anders gezegd: de achterstand op de mondiale top van 3,5 meter uit 1939 was in een halve eeuw tijd ruim vijf keer over de kop gegaan.

Wereldrecordhouder Youri Sedykh (links) woont en werkt tegenwoordig in Parijs. Enkele jaren geleden bezocht toenmalig Jeugdfondsatlete Sina Mai Holthuijsen (midden) hem daar nog om tijdens een trainingsstage haar werptechniek te laten bijschaven. (foto VB-archieff)

Ronald Gram veroverde zijn laatste nationale titel in 2008 met 67,91 m. (foto Erik van Leeuwen; bron Wikipedia)

Tweestrijd

In de jaren negentig ontstond er in ons land een interessante tweestrijd tussen Ronald Gram, uitkomend voor AV Sprint, en Frank van der Dool van AV '34. Vanaf 1994 maakte dit tweetal op NK's de dienst uit en die tweestrijd duurde voort tot in 2004. Bij de onderlinge verdeling van de nationale titels bij het kogelslingeren kwam in die periode Van der Dool tot een totaal van zes, terwijl Gram er vijf scoorde. De heren zweepten elkaar al doende ook op het gebied van hun beste prestaties op tot grote hoogten. Zo won Ronald Gram zijn titel in 1998 door de kogel op de in Nederland nog niet eerder vertoonde afstand van 68,02 m te laten neerploffen, tien jaar nadat op precies dezelfde plek Van Noort tot zijn record van 67,98 m was gekomen. Een jaar later was het de beurt aan Frank van der Dool. Na al eerder met 68,49 en 68,79 m het gloednieuwe record van Gram te hebben overgenomen, werd hij in 1999 Nederlands kampioen met 70,47 m. Als eerste

Nederlander op een NK voorbij de 70 meter, was er een mooier scenario denkbaar? Dat jaar zou Van der Dool zich nog verder verbeteren tot 70,89 m, zijn ultieme beste prestatie.

Het zat Ronald Gram intussen niet lekker. Die wilde zijn record terug. Hij zegde zelfs zijn baan op om zich geheel op zijn sport te richten. Uiteindelijk lukte het de man uit Chaam op 10 juli 2002: in Nijmegen vermorzelde hij het record van Van der Dool en maakte er 71,77 m van. Sindsdien was dit tot begin dit jaar ons nationale record. Het gat met het wereldrecord was hiermee weliswaar verkleind, maar met 15 meter nog altijd aanzienlijk.

Redder in nood

En toen was daar Denzel Comenentia. Die kennen wij natuurlijk allemaal goed. Behoorde hij immers van 2014 tot 2016 niet tot onze Jeugdfondsselectie? En had hij niet in 2014 van ons de Gouden Pluim ontvangen vanwege zijn goede werpprestaties, met name tijdens de WK voor junioren van dat jaar in Eugene, waar de AAC'er zilver had gewonnen bij het kogelstoten? Bovendien was hij er ook nog elfde geworden met de slingerkogel. Die goede prestaties in Eugene waren trouwens niet alleen ons opgevallen, maar ook de talentscouts van de Amerikaanse universiteiten, in hun zoektocht naar jong talent. Uit de aanbiedingen die hem werden gedaan koos Comenentia ten slotte voor de Universiteit van Georgia in Atlanta. Daar hebben ze Don Babbitt als coach, die eerder onder meer de kogelstoters Reese Hoffa en Adam Nelson onder zijn hoede heeft gehad. Comenentia's keuze werd dus vooral ingegeven door zijn aspiraties bij het kogelstoten, zijn lievelingsnummer zogezegd.

Dat Comenentia echter ook goed kon kogelslingeren had hij niet alleen in 2014 in Eugene bewezen, maar ook op de NK van 2015, waar hij zowel bij het kogelstoten als het kogelslingeren kampioen was geworden. Sinds zijn overstap naar de USA heeft hij zich inmiddels op kogelstoten ontwikkeld van 19,53 in 2016 naar 20,88 m in 2018 (medio juli) en op kogelslingeren –opvallender– van 69,42 in 2016 naar 76,41 m in 2018! Onnodig, gezien het voorwaande, om u erop te wijzen dat die laatste prestatie een dik Nederlands record is. Dat record verbeterde hij dit jaar in drie stappen: via 72,63 in maart, tot eerst 76,29 en ten slotte 76,41 m in juni. In Amerika is hij inmiddels op beide onderdelen studentenkampioen geworden en op de EK in Berlijn mocht hij kiezen aan welke van de twee disciplines hij wilde deelnemen.

Wat, als u dit leest, de uitkomst daarvan ook moge zijn, voor het eerst sinds 70 jaar heeft een Nederlander, Amsterdammer Denzel Comenentia, 22 jaar oud, het kogelslingeren in ons land in z'n eentje uit het slop geslingerd en op de internationale kaart teruggezet. Je vraagt je onwillekeurig af waar dit eindigt.

Denzel Comenentia in actie tijdens het EK voor landenteams in 2015. (foto Erik van Leeuwen)

Piet Wijker

JAMIN

SPORTS

WORLDWIDE TRAVEL AND TICKET PACKAGES

EURO CROSS - TILBURG - DEC 2018

EURO INDOOR - GLASGOW - MAR 2019

WORLD CROSS - AARHUS - MAR 2019

EURO TEAMS - BYDGOSZYCZ - AUG 2019

MULTI EVENT - GOTZIS - MAY 2019

WORLD CHAMPS - DOHA - SEPT 2019

FLEXIBLE PACKAGES

GREAT SEATS GREAT LOCATIONS

GREAT PRICES

THE FRIENDLY WAY TO TRAVEL

INFO@JAMINSPORTS.CO.UK

WWW.JAMINSPORTS.CO.UK

facebook/jaminsports (+44) 0800 840 1116

Mijn verhaal achter deze foto

Deze foto dateert van 1962 en is genomen tijdens de openingsceremonie van de Europese atletiekkampioenschappen in Belgrado. Ik was door de begeleiding verkozen tot vlaggendrager, wat voor mij als debutant een hele eer was. Op de foto ziet U verder twee zogenaamde "bollebozen", Jo Moerman, voorzitter technische commissie KNAU en teamleidster Fanny Blankers-Koen. Verder ziet U een aantal atleten van de Nederlandse afvaardiging, onder andere rechtsvoor Gerda Kraan, de latere winnares van de 800 m.

Het was een zeer succesvolle deputatie, bestaande uit slechts negen atleten. Naast Gerda behaalde Cees Koch zilver bij het discuswerpen, Tilly van der Zwaard derde op de 400 m, Eef Kamerbeek vierde op de tienkamp, Joke Bijleveld vierde bij het verspringen en nog diverse finalisten.

Voor mij was het hele gebeuren een sprookje. Ik deed nog maar twee jaar aan atletiek en had niet aan de limiettijd die voor selectie was gesteld, voldaan. Op basis van snelle vordering en toekomstverwachting werd ik geselecteerd. Door enkele kritische journalisten werd er dan ook twijfel geuit over mijn uitverkiezing, die later verstomde na

mijn optreden tijdens dit kampioenschap. Zoals ik al zei leefde ik tijdens dit kampioenschap op een roze wolk. Dit kwam niet alleen door de resultaten en de sfeer waarin alles plaatsvond, maar het was vooral ook de tijdgeest van toen die dit gevoel versterkte. Als 23-jarige plattelandsjongen had ik nog maar weinig van de wereld gezien. Komend uit een eenvoudig arbeidersgezin was ik voor mijn atletiecarrière nauwelijks de grens over geweest en had bijvoorbeeld nog nooit gevlogen. De meeste mensen hadden geen telefoon, televisie of auto. Er werd destijds overwegend gereisd met openbaar vervoer.

Ik heb ook nooit een trainer gehad, laat staan medische of psychische begeleiding. Je was heel erg op jezelf aangewezen. En dan kwam ik zo ineens in een ongekende situatie van perfecte organisatie en sfeer. Joegoslavië was toen nog communistisch en mede dankzij de propagandistische doelen was dit kampioenschap perfect georganiseerd.

Een belangrijke vraag die ik vooraf aan mezelf stelde was: hoe zal ik dit grote gebeuren ondergaan? Hoe zal het met mijn zenuwen zijn gesteld? Er kwam nogal wat op me af. De warming-up bijvoorbeeld, die je normaal samen met of tussen andere Nederlandse atleten deed, gebeurde nu op een bitterrein met een twintigtal buitenlandse atleten. Als broekie had ik nog geen contact met deze toppers en keek er alleen maar huizenhoog tegenop. Dit was voor de series van de 1500 m. Een kwartier voor aanvang van jouw wedstrijd moest je jezelf melden bij het "Chambre d'Appel". Ik herinner me nog dat mijn trainingsshirt omhoog getrokken werd om te controleren, of je voorzien was van borst- en rugnummer. Daarna werd je in een rijtje met je tegenstanders al paraderend achter een begeleider, via een duister tunneltje het fel verlichte en met 65000 toeschouwers gevulde stadion binnen gevoerd. Het was een zeer onpersoonlijk gebeuren. De entree in het stadion deed me denken aan filmbeelden van een intocht der gladiatoren in een Romeinse arena.

Nog even wat zenuwachtig gedrentel en wat nodeloos huppelen en zwaaien om de tijd voor de start te doden. Daarna opstellen achter de startlijn, om na de commando's "On your marks... ready" via de knal van het startpistool in de strijd geschoten te worden.

Ik was verbaasd over mezelf met welke rust en gelatenheid ik dit alles onderging. Naast de gebruikelijke en noodzakelijke wedstrijdspanning had ik me van de hele entourage afgesloten. Het stelde me in staat om optimaal geconcentreerd deze serie te lopen, die ik beëindigde met een verrassende tweede plaats, die ruimschoots toegang gaf tot de finale. Met dezelfde instelling onderging ik deze hele procedure twee dagen later nog eens voor de finale, waarin ik als zevende eindigde in 3 minuten en 44,7 sec, slechts 1 sec boven het Nederlandse record van de legendarische Wim Slijkhuis, daterend van 1949.

Henk Snepvangers

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Brief Atletiekunie i.v.m. gedenkmunt Fanny Blankers-Koen

Beste mensen,

Jullie een beetje kennende vermoed ik, dat jullie er verder weinig woorden aan vuil willen maken.

Toch zou ik de brief die jullie onlangs hebben ontvangen van de Atletiekunie naar aanleiding van de speciale munt die is geslagen ter nagedachtenis van de 100ste geboortedag van Fanny Blankers-Koen, graag willen overnemen in de komende Vriendenband.

Dat kan m.i. op twee manieren: of jullie nemen hem zelf op in de Erfgoedrubriek, of ik doe dat daarbuiten.

Aan jullie de keuze, die ik graag verneem.

Vriendelijke groeten,

Piet

Deze regels schreef onze hoofdredacteur Piet Wijker. We kozen voor de eerste optie. Dan maar eerst de bewuste brief even weergeven.

Atletiekunie

Papendal, 5 juli 2018

Geachte heer Konings, beste Chris
Geachte heer Tijsmans, beste Hugo,
Geachte heer Bos, beste Marius
Geachte heer van der Meulen, beste Chris

Op 3 juni 2018 is bij de FBK Games in Hengelo het eerste Fanny Blankers-Koen Vijfje geslagen door de Koninklijke Nederlandse Munt. De eer werd gegund aan onze nationale atlete Dafne Schippers. De munt is geslagen als officiële herdenkingsmunt als eerbetoon aan dé atletieklegende van de 20e eeuw.

Als Atletiekunie zijn we uiteraard bijzonder trots op de erkenning die Fanny Blankers-Koen als atlete krijgt en indirect daarmee ook de atletieksport in het algemeen.

Wat veel mensen die de atletieksport een warm hart toedragen niet weten is dat er ook een club mensen is, die zich inzet om het erfgoed binnen de atletiek een juiste plek te geven. Naast de aanschaf van een zilveren Fanny Blankers-Koen Vijfje voor de collectie van de Stichting Atletiekerfgoed, leek het ons leuk om de werkgroep- en de bestuursleden persoonlijk een Vijfje van briljante kwaliteit te geven.

Wij beseffen dat het niet mogelijk is je inzet te vergoeden, maar wij hopen dat je met deze kleine geste onze erkenning voor jullie vele werk en energie wilt ontvangen.

Met nogmaals veel dank voor je inzet om de atletiekgeschiedenis voor de toekomst te laten voortleven.

Met sportieve groet,

ATLETIEKUNIE

Pieke de Zwart, Directeur

Wat ging hieraan vooraf? Op zeker moment rolt er op het bureau van Chris Konings het verzoek om contact op te nemen met de Munt in Utrecht. Als Chris dat doet krijgt hij te horen dat men van plan is een gedenkmunt van Fanny Blankers-Koen uit te gaan geven. Het zou het werk van de Munt-grafici zeer vereenvoudigen als ze konden beschikken over wat foto's van Fanny.

De raderen van Chris gingen werken en hij bedacht dat een verzameling willekeurige foto's geen juist beeld zou geven van de legendarische sprintster. Hij bestudeerde boeken, bekeek en vergeleek foto's en gaf het Erfgoed fotoarchief opdracht bepaalde foto's op te sporen.

Toen hij dacht voldoende beelden te hebben geselecteerd met typische Fanny houdingen gaf hij een seintje aan de Munt, die hem vervolgens uitnodigde om in Utrecht op de burelen van de Munt uitleg te geven bij de gekozen plaatjes.

Wat geschiedde. Hij had er graag een autorit Drachten-Utrecht v.v. voor over om de heren en dames grafici te onderwijzen in wat hij zelf noemde, de typische Fanny-bewegingen.

De rest van het verhaal onttrok zich aan onze waarnemingen. De spanning steeg toen de munt werd aangekondigd. Hoe zou hij er uit zien en zou er iets van onze voorbereidingen in terug te vinden zijn? Zeker in het kaartje ter verpakking van de munt. Maar ook op de munt zelf zijn met behulp van een loep bevroren bewegingen te zien die laten vermoeden dat de grafici de foto's goed in zich hebben opgenomen.

Hoe het ook mag zijn, Chris Konings was verguld met het resultaat en meer dan tevreden dat zijn inspanningen het uiterlijk van de munt mede hebben bepaald.

De werkgroep van Erfgoed is van mening dat deze geschiedenis een mooie off-spin is van haar werk om de atletiekgeschiedenis te bewaren. Fanny en de Munt waren daarbij zeer behulpzaam.

CvdM

► Schenking Gré de Jongh

Een paar jaar geleden mocht Erfgoed al eens een schenking ontvangen van familie van atlete Gré de Jongh (1924-2002). Die is door ons in het depot opgenomen. Toen al werd vermeld dat er nog “wat meer” was en warempel: afgelopen november werden we uitgenodigd in Soesterberg, de woonplaats van de familie. Ondergetekende meldde zich en werd daar verrast met nog een aanzienlijke schenking.

Gré de Jongh in actie tijdens een wereldrecordpoging op de 4 x 110 yards in 1950. Hier wisselt zij met Fanny Blankers-Koen. (foto Harry Pot; bron: Wikipedia)

ze zelfs nog een voor die tijd snelle 800 meter.

Onder de vele voorwerpen in deze schenking bevinden zich o.a. haar Olympisch jasje, deel van het officiële tenue van de

Nederlandse ploeg voor de OS 1948; de deelnemersmedaille van de OS 1952 van Helsinki en van het EK 1950 (Brussel) de zilveren medaille voor de 4 x 100 meter estafette in 47,4 seconden met Xenia Stad-de Jong, Puck Brouwer en Fanny Blankers-Koen. Dat was toen een evenaring van het Nederlands record. Verder nog een hoeveelheid aan NK-medailles.

De complete schenking zal binnenkort worden geïnventariseerd. Alweer een mooie en welkome aanvulling voor het Erfgoed archief.

Tekst en foto's: Marius Bos

► Overige schenkingen

✚ Ontvangen van Ellen van der Bunt heel veel info over de Reeuwijkse Plassenloop, een van de ‘kindjes’ van Koos.

✚ Ontvangen van Lydia Pietersen een grote hoeveelheid Vriendenbanden. Daarmee konden we gaten vullen in ons onvolledige bestand en het was ook aanleiding om de bladen veel georganiseerd en mooier op te bergen in de bibliotheek. Er is nu nog een groot gat van 1951 tot 1955. Heeft iemand daar nog iets van en is diegene bereid ons daarmee te helpen?

Hugo Tijsmans

► Erfgoed gaat een beetje digitaal

Metamorfoze is het programma voor het behoud van Nederlands papieren erfgoed. Het is ondergebracht bij de Koninklijke Bibliotheek (hierna KB) in Den Haag. Het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW) verleent subsidie. Sinds 2014 is Metamorfoze in hoog tempo bezig oude papieren bestanden te digitaliseren.

Ook de Atletiekunie profiteert van dit geweldige overheidsinitiatief en heeft in 2016 een overeenkomst met de KB gesloten met als doel de eerste, dus oudste, jaargangen van ons oude lijfblad de Atletiekwereld te digitaliseren. Het betreft de jaargangen vanaf de start in 1934 tot en met 1960.

Op basis van ons eigen archief, met hulp van de KB en van 2 privésponsors kregen we alle originelen bij elkaar.

Begin 2017 is Metamorfoze gestart met het digitaal opslaan en inmiddels hebben we onze originelen weer terug. Eind juni ontvingen we zelfs al een enorm digitaal bestand.

U zou nu kunnen denken: “dat is mooi, dat ga ik eens bekijken”, maar nee, dit was pas de eerste stap.

Bij de KB werkt men nu verder aan het meest tijdrovende deel van de klus: de digitale bestanden worden nu in een voor het KB zoekprogramma Delpher leesbare vorm gebracht.

Als dat klaar is zijn alle bestanden z.g. “fulltext” (op woordniveau) doorzoekbaar.

De verwerking duurt tot ongeveer eind 2019, dus we moeten nog even geduld hebben. Dan begint het grote genieten, zeker voor atletiekhistorici, maar ook voor u. We kunnen dan zelf digitaal met Delpher naar **alles** zoeken in de AW's van genoemde periode. Een prestatie van opa of oma op het atletiekveld in het grijze verleden is dan direct zelf controleerbaar.

Marius Bos

Gert-Jan Liefers ging voor Olympisch goud

Eén van de meest getalenteerde lopers die Nederland ooit heeft gekend

Veertig jaar geleden werd hij geboren, op 26 september 1978. Atletiekkenners noemen hem het grootste atletiektalent op de midden- en lange afstand dat Nederland ooit gekend heeft. En met recht, want hij is nog altijd de trotse recordhouder van maar liefst zes Nederlandse seniorenrecords:

Outdoor:

1500m: 3.32,89 (2001)

Mijl (1609m) 3.51,39 (2003)

2000m 4.56,56 (2001)

3000m 7.37,48 (2005)

Indoor:

1500m 3.37,49 (2004)

3000m 7.44,34 (2003)

Gert-Jan Liefers (foto Eric Roeske)

Maar ook op andere afstanden liep hij fenomenaal snel. Wat te denken van 1.45,47 op de 800 meter en 13.22,26 op de 5000? Liefers boekte al op jonge leeftijd successen. Zo werd hij op de EK Cross in 1996 juniorenkampioen en werd hij in 1997 Europees juniorenkampioen op de 1500 meter. Op zijn 22^e verbeterde hij het Nederlands record op de 1500 meter. Zijn 3.32,89 was toentertijd natuurlijk ook al een wereldprestatie.

Daarom hoog tijd voor een exclusief interview voor de Vriendenband met Liefers, die zijn brood verdient als vitaliteitsmanager bij bedrijven, waarvoor hij sinds dit jaar ook in ons blad adverteert. Daarbij verricht hij preventief medisch onderzoek en begeleidt hij werknemers, via bijvoorbeeld testen en meten wat ze kunnen. Health Management dus. Liefers heeft drie kinderen in de leeftijd van 11, 8 en 1 jaar.

Hoe zou jij jouw sportcarrière zelf omschrijven?

“Ik zou het een hele bijzondere carrière willen noemen. Ik heb er altijd knetterhard voor gewerkt en altijd zuiver gesport.”

Hoe kwam je in aanraking met atletiek?

“Eigenlijk al toen ik pas tien jaar was. Ik heb eerst meerkamp gedaan en ben zelfs clubkampioen van AV '34 geweest. Toch ben ik toen al snel begonnen met lopen. Johan Voogd heeft me toen opgepikt. Ik ben hem daar eeuwig dankbaar voor. Johan heeft het talent herkend in mij. Hij zag dat ik goed kon lopen. Toen geloofde ik het zelf ook.”

Waarom stapte je in 2000 over naar Honoré Hoedt?

“Johan was giga goed met cijfers en het analyseren van het trainingsprogramma. Ik miste het intuïtieve aanvoelend vermogen bij hem, iets waarin Honoré juist wel heel sterk in is. Uiteindelijk vond ik dat een betere combinatie. Ik denk dat ik het anders niet gered had. Misschien met Johan en Honoré samen wel.”

Athene 2004 stond met stip bovenaan je wensenlijst

“Klopt. Ik heb vier jaar lang full focus gehad op de Olympische Spelen van 2004. Ik heb toen echt alles aan de kant gezet, ook mijn studie Bedrijfskunde en Economie.”

En toen werd je achtste op de Spelen op de 1500 meter. Heb je dingen laten liggen?

“Ik heb echt alles op alles gezet om het maximale uit mijn carrière te halen. Ik trainde 14 keer in de week, met in Kenia core-stability als losse training er bovenop. Mijn doel was goud op de Olympische Spelen. Ik denk dat ik er alles uitgehaald heb. Wel is het lastig omdat sommige anderen waarschijnlijk doping gebruikten. Ikzelf deed recht aan de sport en aan de mensen die er voor mij waren. Mensen die doping gebruiken zetten een stap in een wereld waar ik niet in wilde komen. Zeker in die tijd kon het hét twistpunt zijn, zet je die stap of niet? Er was weinig openheid, het werd je zwaar aangerekend als je anderen beschuldigde, en je wist dat een deel van de prestaties waarschijnlijk niet zuiver was. Als ik de finale op de 1500 meter van Athene 2004 terugreken verwacht ik dat er meerdere lopers die voor mij finishten doping hebben gebruikt. En toch blijft het moeilijk voor mijzelf. Aan de ene kant geniet je van de topprestaties, aan de andere kant weet je dat een deel niet zuiver gebeurd is. Ik heb het daar altijd moeilijk mee gehad. Ik verwacht dat sommige toppers vastzaten in een geketend systeem. Eigenlijk ben ik een held dat ik het niet gedaan heb. Ik heb acht Nederlandse records, maar wordt dit wel gezien? Als ik Rutger Smith zie, hoe hij ageert tegen dopinggebruik van zijn tegenstanders, dan irriteert me het dat ik dat destijds niet gedaan heb.”

De huidige topprestaties van Dafne Schippers worden wel gezien

“Ja, Dafne heeft er dan ook alles voor over. Ze heeft knetterhard gelopen. Wat ik - van een afstand gezien - jammer vind is dat ze af en toe zo moeilijk doet tegen de pers. Die doen gewoon hun werk, en Dafne moet zich realiseren dat dit ook gewoon haar werk is. Vergeet niet dat de sportwereld de *allergaafste* wereld is die er is. Je krijgt alle kansen en reist over de hele wereld. Je neemt dat de rest van je leven mee, tezamen met je Nederlandse records is het een hele mooie ervaring.”

Als je terugkijkt naar jouw carrière als topatleet, heb je er dan alles uitgehaald?

“Je wil als sporter gewoon winnen. Mijn droom was Olympisch goud. Dat is niet gelukt. Frustrerend als je het niet haalt. Aan de andere kant ben ik ook tevreden met mijn carrière. Ik heb er alles voor over gehad om te presteren. Als dit het was, dan was het zo. Het was mijn alles. Ik heb mijn sport nooit verloochend, net als Bram Som nu. Als je zag hoe ik bij de junioren liep, zo ver voor de rest. En op 19-20 jaar liepen ze me eens voorbij. Ik neem het ze niet kwalijk, maar ze hebben mij wel benadeeld. Het gaat de ronde dat er atleten zijn die schildkliermedicijnen slikken. De regelgeving laat het toe, daar zit een twistpunt in. Atleten die doping gebruiken verdienen het geld, zijn soms wel financieel onafhankelijk voor de rest van hun leven, en krijgen bovendien veel credits, maar vallen de sport af. Met mijn talent wilde ik Olympisch kampioen worden, *barefoot running*.

Na de EK van 2006 in Göteborg, waar je achtste werd op de 5000 meter ben je gestopt?

“Ik ben vanaf 2008 aan het werk gegaan, en geef sinds 2013 veel clinics. Ik sport nog steeds veel. Ik ben nu bijna 40, en sta op een punt ‘waarom is het niet mooi geweest?’”

Start van de 5000 m finale in Göteborg in 2006. (foto's Erik van Leeuwen)

Het zwarte gat na je carrière?

“Ik hoorde Gregory Sedoc een keer zeggen dat iedere ex-topsporter een

eigen psycholoog verdient. Hoe kun je van mij verwachten dat ik ineens om kan schakelen, nadat ik vanaf mijn 15e tot mijn 26e alles aan de kant heb gezet voor de sport? De omgeving snapt er geen donder van waar je mee bezig bent. Als je gaat solliciteren evenmin. Ik ging om met celebrities als Erica Terpstra, stond in de Privé, was op de trouwerij van Pieter Christiaan en sprak met de directeur van de ING. De andere wereld, die van werk, kende ik niet. Ik moest gaan werken, want ik voelde dat ik aan mijn grens zat. Je moet opeens een rol gaan vervullen die je eigenlijk niet bent. In 10 jaar tijd ontwikkel je je van een beginnende sporter naar een pensionado en dan begint het weer opnieuw. Soms kun je beter de intelligentie niet hebben.”

We hebben natuurlijk ook Liefers' belangrijkste trainers zelf geraadpleegd, en gevraagd hoe zij hem typeren.

Johan Voogd:

Gert-Jan was een super gepassioneerde atleet, met zeer veel liefde voor het lopen en een enorme trainingsinzet. Dat gepaard aan zijn enorme talent maakte hem tot een zeer bijzondere atleet. Niet altijd even makkelijk om mee te werken. Hij wilde altijd het beste

vroeg dat ook van zijn begeleiders. Ik ben er nog altijd trots op en blij dat ik met hem heb mogen werken en hem een goede topsportopleiding heb kunnen geven.

Honoré Hoedt:

Gert-Jan Liefers trainde bij mij van najaar 2000 tot september 2005. Hij is een van de meest getalenteerde lopers die Nederland ooit heeft gekend. Topper op een breed vlak van 800m tot 5000m. Toen hij bij mij trainde was hij wereldtop op de 1500 en 3000 meter. Aan 't eind van onze samenwerking proefde Gert-Jan aan de 5000 meter en troefde hij Keniaanse wereldtoppers af (PR 13.22). Mijns inziens had Gert-Jan de potentie om de 5000 meter laag in de 13 minuten te lopen en ook daar het nationale record scherper te zetten! Gert-Jan zocht (te)veel bevestiging in hard trainen, harder dan nodig was om blessurevrij te blijven. Voor mij als coach was duidelijkheid een vereiste voor succes.

Gert-Jan tijdens de EK-finale in Göteborg.

Eric Roeske

- ◆ Preventief Medisch Onderzoek Bedrijven (Verplichting op basis van Artikel 18 van de Arbowet)
- ◆ Bedrijfsvitaliteitstrajecten
- ◆ Advies
- ◆ Informerende Presentaties

Meer informatie

Info@liefershealthmanagement.nl 0648335997 liefershealthmanagement.nl

VOOR HET VOETLICHT

AAC-Aruba-Adidas, met Atletiek als rode draad

Op Aruba werd Harry Janssen voor van alles en nog wat gevraagd. Zo werd hij voorzitter van de Arubaanse Atletiekbond en lid van het Arubaans Olympisch Comité. “Daar krijg je toch een bepaalde bekendheid door. Als je daar dan ook nog de naam van je zaak aan kunt verbinden, dan benut je dat ten volle”, aldus Harry.

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Harry Janssen
<i>Geboren:</i>	14 maart 1935 te Oosterbeek
<i>Discipline:</i>	middellange afstand
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp. jun.:</u> 1500 m 1953, 1954; <u>Ned. kamp. sen.:</u> 1500 m 1958
<i>Interlands:</i>	22
<i>Records:</i>	<u>Ned. jeugdrecordhouder:</u> 800 m 1953-1955, 1500 m 1954-1956, 4 x 800 m voor clubteams 1954-1968; <u>Ned. recordhouder:</u> 4 x 800 m voor clubteams 1961-1969, 4 x 1500 m voor clubteams 1962-1964
<i>Pr's:</i>	800 m 1.51,3, 1500 m 3.49,5

Dit jaar is op verschillende wijzen herdacht, dat Fanny Blankers-Koen honderd jaar geleden werd geboren. Zo kunt u in de Erfgoedrubriek bijvoorbeeld lezen over de speciale munt, die ter gelegenheid hiervan is geslagen en waarvan een fraai exemplaar inmiddels aan de Erfgoedcollectie is toegevoegd.

Deze maand is het zeventig jaar geleden dat Fanny op de Olympische Spelen in Londen de titels veroverde die haar eeuwige roem bezorgden. Het zal altijd wel gissen blijven wat deze prestaties wereldwijd teweeg hebben gebracht. Al had Jan Blankers er na 1948 al wel een vermoeden van. In zijn samen met sportverslaggever Aad van Leeuwen in 1949 uitgegeven boekje ‘Fanny’ schrijft hij daar onder meer het volgende over: *“Men vindt in de ‘fan-mail’ van Fanny tal van brieven, die er van getuigen, dat ook van haar Olympische successen in het buitenland, en vooral in Amerika, Zuid-Afrika en Australië, een sterke propaganda is uitgegaan, die resulteerde in een grotere goodwill voor Nederland, juist in een periode, waarin verhoging van die goodwill voor ons land belangrijk was. Brieven van buitenlanders, maar ook van Nederlanders op belangrijke posten in het buitenland, van consulaire en diplomatieke vertegenwoordigers, van zakenlieden. Zij getuigen van het goede effect, dat én de successen én de houding van Fanny tijdens de Olympische Spelen op de publieke opinie ten aanzien van Nederland hebben gehad.”*

Geïnspireerd door Fanny

In eigen land zullen op de eerste plaats vrouwen zelfvertrouwen hebben geput uit datgene wat Fanny Blankers-Koen in Londen had laten zien. In algemenere zin inspireerde zij door haar prestaties echter talloze sportliefhebbers om aan atletiek te gaan doen. Een van hen is Harry Janssen, onze vroegere 1500 meter-kampioen, die sinds 1968 zijn domicilie heeft op het benedenwindse Aruba, waar hij in de loop der jaren uitgroeide tot een belangrijke Adidas-vertegenwoordiger in het Caribische gebied.

Maar laat ik bij het begin beginnen. Janssen was vijf jaar toen de oorlog uitbrak, dus die heeft hij bewust meegemaakt. Hij woonde in Brabant, niet de slechtste plek in Nederland in die tijd. Bovendien werd men er eerder bevrijd dan het deel boven de rivieren. Harry: “Wij hebben geen honger geleden in de oorlog. Maar dat kwam ook, omdat mijn vader goed bevriend was met boeren in de omgeving. Die stapte af en toe op de fiets en ging dan wat halen. Als tegenprestatie –hij was handig met gereedschappen– repareerde hij dingen in die boerderijen en schilderde hij er af en toe.”

Van zwemmen naar atletiek

Aanvankelijk gaf Harry Janssen de voorkeur aan de zwemsport, maar in 1948 werd hij gegrepen door de reportages over de prestaties van Fanny Blankers-Koen op de Spelen in Londen. “Ja, dat vond ik geweldig.” Hij nam dan ook direct deel aan een hardloophwedstrijd, die kort daarna door een winkeliersvereniging was uitgeschreven. Toen hij daarin als tweede eindigde, wist Harry het zeker: hij ging aan atletiek doen. Als dertienjarige junior meldde hij zich aan bij PSV in Eindhoven. “Ik ben dus eigenlijk begonnen

als D-junior. Tja, wat deed je dan? Van alles zo'n beetje; ach, het waren nog wat juniorwedstrijdjes. Het ging pas lopen toen ik A-junior werd", blikt Harry Janssen terug.

Zijn leven nam een drastische wending door zijn besluit om bij de marine te gaan. "Je moest ten minste zestien jaar zijn, dan tekende je een contract en dat duurde dan zes jaar. Ik heb toen de opleiding gekozen van radio- en radartechnicus. Die opleiding duurde tweeënhalf jaar. Daar heb ik nooit spijt van gehad, hoor." Hiervoor moest Janssen naar Amsterdam verhuizen, waar hij zich al gauw meldde bij AAC. Toen hij daar in 1951 lid van wilde worden, had PSV niet het minste bezwaar, want ja, wat had hij tot dan toe nu eigenlijk gepresteerd? Bij de Amsterdamse club kwam hij echter terecht in een actieve groep middellange afstandslopers, met mensen als Hans en Herman Harting, Cees Seeuwen en Anton Kist. Harry: "En een groep oudgedienden uit de Nederlandse atletiek, zoals Sjabbe Bouman. Dat is mijn trainer geweest. Die zag wel wat in mij en toen, een paar jaar later, was ik kampioen." Ter verduidelijking: Sjabbe Bouman was in de jaren dertig en veertig in totaal elf keer Nederlands kampioen geworden op de 800 meter en was met 1.52,3 van 1938 tot 1947 recordhouder op die afstand.

Jeugdrecords

Opvallend is dat, waar Bouman vooral de 800 meter als specialiteit had, diens pupil Harry zich het prettigst voelde op de 1500 meter, de afstand waarop hij zijn nationale titels veroverde. "Ik liep in die tijd beide afstanden, hoor, ook op nationaal niveau, maar de 1500 meter lag mij altijd beter. Misschien ging de 800 meter iets te snel voor mij." Nou ja, te snel... Op die 800 m doorbrak Janssen in 1953 wel als eerste Nederlandse junior de grens van twee minuten door het jeugdrecord op 1.59,4 te stellen. En al gauw ging het nog enkele tandjes harder. Binnen een jaar had hij zich –en dus ook het nationale record– verbeterd tot 1.56,3. Uiteindelijk zou hij in 1962 op zijn beste tijd ooit uitkomen: 1.51,3. Tja, wie liepen er in die tijd nu eigenlijk harder?

Toch veroverde Harry Janssen geen enkele titel op dit onderdeel. Als het erop aankwam verkoos hij toch steeds weer de 1500 m, want "dat was toch meer mijn stekkie." Ook op dit onderdeel werd hij nationaal jeugdrecordhouder. De 4.10,3 van Cees Seeuwen uit 1950 verbeterde hij via 4.09,8 en 4.06,2 tot 4.03,6 in 1954.

Per marinevliegtuig naar een wedstrijd

Daarna raakte Harry Janssen in Nederland enkele jaren uit beeld, doordat hij door de marine werd uitgezonden naar Curaçao. Daar bleef hij natuurlijk aan atletiek doen en die gelegenheid bood de marine hem ook wel. Voor het uitvoeren van reparaties moest hij af en toe echter naar Aruba en toen kwam hij er al gauw achter, dat ze daar op atletiekgebied het actiefst waren. Harry: "Ook met grote wedstrijden en zo. Dus toen ik op Curaçao was gelegerd, reisde ik altijd met een marinevliegtuig naar Aruba, hahaha. Die gingen elke drie, vier dagen heen en weer tussen Curaçao en Aruba. Want wat militaire toestanden betreft ressorteerde Aruba onder Curaçao. Dus ik kwam hier (ons gesprek vond plaats op Aruba – PW) regelmatig en liep zo wedstrijden." Als lid van het Arubaanse team nam hij deel aan landenwedstrijden in Latijns-Amerika. "Met mijn Nederlandse middellange

afstandsbenen ging dat in deze contreien heel goed. Ik verloor bijna nooit een wedstrijd tegen die Zuid-Amerikanen.”

In die periode bloeide ook de liefde van Harry Janssen voor Aruba op. “Ja, dan ga je nadenken over Aruba en Curaçao en toen dacht ik: ik woon toch eigenlijk liever op Aruba. Zo is het eigenlijk gegroeid”, legt Janssen uit.

Terug in Nederland moest Harry Janssen na afloop van zijn marine-contract natuurlijk eerst hier aan de bak. Zijn marine-opleiding en -ervaring spraken daarbij in zijn voordeel. Zo werkte hij een jaar of drie bij het ANP, waar hij verantwoordelijk was voor de verzending en ontvangst van radio- en telefoto's. Ook was hij een klein jaar werkzaam op het zendschip van piratenomroep Radio Veronica. Harry: “Ik zag een advertentie en werd gelijk aangenomen, nadat ik daarop had gesolliciteerd.” Hij weet zich niet meer goed te herinneren waarom hij daar al zo snel weer mee stopte. “Ik denk dat het was, omdat die boot altijd zo schommelde”, vermoedt hij lachend.

Cupfighter

Op atletiekgebied draaide Janssen weer voluit mee. In 1958 veroverde hij zijn enige individuele nationale titel bij de senioren, terwijl hij met zijn club AAC tot en met 1967 in totaal twaalf keer deel uitmaakte van de ploeg die streed om de PH-beker, het nationale clubkampioenschap bij de mannen. Elf keer werd die beker door AAC gewonnen en Harry Janssen bleek bij deze gelegenheden keer op keer een geweldige cupfighter. Alleen in 1960 moest hij er een jaar

Harry Janssen in een karakteristieke rol: sleurend aan kop tijdens een invitatiewedstrijd van AV '23 in 1964. In de achtergrond zijn onze leden Chris Konings (links) en Joop Keizer (rechts) goed zichtbaar. (foto archief Erfgoed)

tussenuit vanwege een nieroperatie. “Dat is met nierstenen begonnen en heeft wel een paar jaar geduurd. Op het laatst verrekte ik van de pijn, kon ook niet lopen en nauwelijks trainen”, herinnert hij zich. Een nieroperatie bracht uitkomst. In 1961 vierde hij zijn comeback en vervolgens liep hij zijn beste tijden, 3.49,5 op de 1500 m in 1961 en 1.51,3 op de 800 m in 1962. Daarnaast maakte hij deel uit van de estafetteteams van AAC op de middellange afstanden, die nationale titels vergaarden en nationale records voor clubteams vestigden.

Uitstel vanwege de Spelen van Mexico

De tijdens zijn marine-tijd ontstane liefde voor Aruba nam intussen steeds vastere vormen aan. Harry: “In de jaren erna ben ik altijd bezig geweest om hierheen te gaan.” Het idee ontstond om er een sportzaak te beginnen met zoveel mogelijk producten van Adidas, zijn

favoriete merk. Begin jaren zestig bloeide er echter nog iets op: de liefde tussen Harry Janssen en Sagitta-atlete Ciska Jansen. Het stel trouwde en kreeg een dochter en zou in 1967 naar Aruba verhuizen, mits er een geschikt winkelpand werd gevonden. Intussen had Ciska, na een afwezigheid van twee jaar door de komst van dochter Monique, in 1966 haar sport weer opgepakt. Dat ging tot ieders verrassing zo goed –ze werd in 1967 zelfs nationaal kampioene op de 400 m– dat ze op de vijfkamp ineens kans maakte op uitzending naar de Spelen van Mexico in 1968. Die overstap naar Aruba moest dus maar even wachten. “Omdat Ciska zich zo serieus aan het voorbereiden is op Mexico vinden we het onzin om nu te vertrekken”, aldus Harry in een AW-interview in 1967.

Het jaar erna werd Ciska weliswaar Nederlands kampioene op de vijfkamp, maar voor Mexico werd de limiet niet gehaald en dus verkaste het gezin Janssen-Jansen in 1968 naar Aruba. Een eerste winkelpand waarop het stel het oog had laten vallen, ging niet door. Een volgende optie lukte echter wel en zo werd, nadat al was begonnen met de verkoop van sportartikelen vanuit de garage, in 1969 de eerste sportwinkel in Oranjestad geopend. Dat leverde vrijwel direct een goed basisinkomen op, al was Harry niet te beroerd om er af en toe nog wat bij te schnabbelen. Bijvoorbeeld door, als er in Oranjestad een cruiseschip aanmeerde –het toerisme was net in opkomst in die tijd– toeristen tegen betaling een rondleiding aan te bieden.

Wat hen zeker ook heeft geholpen is, dat ze in feite al bekend waren toen ze op Aruba aankwamen. Harry: “De kranten hier hadden allemaal artikelen over Ciska en over mij. Wat mijn hart goed deed was, dat ik hier op Aruba gelijk voor van alles werd gevraagd, om voorzitter te worden van de Arubaanse Atletiekbond, lid van het Arubaans Olympisch Comité, om als begeleider mee te gaan naar allerlei wedstrijden in de regio, ook wedstrijden die niet direct iets te maken hadden met atletiek, maar met sportbeoefening in het algemeen. Daar krijg je toch een bepaalde bekendheid door. Als je daar dan ook nog de naam van je zaak aan verbindt, dan benut je dat ten volle.”

Uithangbord

Naast hun opbloeiende sportzaak waren Harry en Ciska Janssen zelf ook nog heel actief met hun sport. Na de geboorte van zoon Miquel (de latere sprintkampioen – PW) in september 1970, pakte Ciska de atletiek voor de derde keer op. Ze werd in 1974 Nederlands verspringkampioene, verbeterde het nationale record tussen 1974 en 1976 vier maal, bracht het van 6,35 op 6,53 m en werd in 1976 wél uitgezonden naar de Olympische Spelen. Op Aruba kwam het echtpaar dus ook vanwege hun sportieve prestaties regelmatig in het nieuws. Harry: “Ciska sprong ver en sprintte en ik liep de 800 en 1500 meter, ging ook met de Arubaanse teams naar de naburige landen. Dat ben ik nog heel lang blijven doen.” Dat leverde extra publiciteit op die hun sportzaak alleen maar ten goede kwam. Met z’n tweeën waren ze zagezegd het beste uithangbord voor hun eigen sportzaak.

Aan tafel met mw. Dassler

Harry Janssen dacht van meet af aan echter groter. Hij was voorafgaand aan de definitieve overstap in 1968 naar Aruba al enkele malen naar een paar andere Caribische eilanden

gereisd om ook daar het merk Adidas te promoten. Naast een sportzaak wilde hij ook een groothandel opzetten voor Zuid-Amerika. Henny Warmenhoven, toentertijd de ‘man van Adidas’ in ons land, legde voor hem het contact met mevrouw Dassler van Adidas in Duitsland, die verantwoordelijk was voor de zakelijke transacties van het concern. Harry: “Die heeft voor mij een afspraak gemaakt. Ik ben toen naar Duitsland gereisd en Ciska ging mee, want haar prestaties waren daar natuurlijk ook opgevallen. Blijkbaar hadden ze wel ontzag voor ons, want een grote limousine van Adidas kwam ons op het vliegveld ophalen en bracht ons naar Herzogenaurach. De Dasslers woonden daar vlak achter het bedrijf. Toen hebben wij met mevrouw Dassler aan tafel gezeten en toen vroeg ze mij: *Ja, Herr Janssen, was haben Sie vor mit uns?* Nou, dat heb ik haar toen even duidelijk gemaakt. Waarschijnlijk vielen wij bij haar wel in de smaak, want wij hebben toen zelfs nog het middageten gebruikt in haar woning. En vanaf dat moment is het ‘booming’, alleen maar beter geworden.”

Die groothandel kwam er, zij het op bescheidener schaal dan ze voor ogen hadden gehad. Maar de Janssens ontwikkelden hun zaak wel tot een vooruitgeschoven post van Adidas voor het Nederlandse deel van de Cariben. Harry: “Voortaan werden wij altijd samen bij Adidas uitgenodigd. Ciska vanwege haar sport, haar topprestaties en bij mij was het vanwege Adidas, de business.”

Entree vanuit de Renaissance Mall in Oranjestad tot een van de winkels van Harry Janssen. (foto Piet Wijker)

Het huwelijk tussen het ondernemende tweetal hield echter geen stand, liep af in 1980. De Adidas-vestiging daarentegen, inclusief hun groothandel ‘Sport Caribe Free Zone NV’, heeft alle stormen doorstaan, is een stabiele onderneming gebleken, met twee winkels in Oranjestad, waarvan er een deel uitmaakt van de Renaissance Mall, het belangrijkste shopping center in de stad, en met goede contacten met sportzaken op de andere eilanden van de Nederlandse Antillen. Hierbij wordt, naast Adidas, ook met andere leveranciers gewerkt. “Die business is er altijd gebleven voor mij; die heb ik nog steeds”, vertelt Harry. Al wordt de onderneming allang niet meer door hemzelf gerund; dochter Monique is er tegenwoordig verantwoordelijk voor.

Janssen, die na zijn scheiding van Ciska opnieuw trouwde en nog een tweede dochter kreeg, maar zijn vrouw enkele jaren geleden verloor aan de gevolgen van een ernstige ziekte, volgt de atletiek nog steeds nauwgezet. “Alles wat er op atletiekgebied gebeurt in Nederland, heeft mijn volledige aandacht”, legt hij uit. Daarbij wordt hij geholpen door De Vriendenband, die hij nog altijd aandachtig zegt te lezen. Want, ook al zit hij een eind bij ons vandaan, lid van de Vrienden zal hij altijd blijven.

Piet Wijker

Het windlicht en twee blikjes sportdrank.

Als het in je sportieve carrière even allemaal te veel wordt, als 24 uur in een dag niet meer genoeg is, om ook nog alle benodigde trainingsarbeid te doen, denk dan aan het windlicht en de twee blikjes sportdrank.

Een bijeenkomst voor jonge, talentvolle kogelstoters. Een sportpsycholoog stond klaar om de jeugd te leren dat niet alleen spieren nodig zijn, maar dat “het koppetje ook meedoet”, waarmee hij Sjef Swinkels citeerde. Sterk, snel zijn en een goede techniek aanleren moet allemaal maar is niet genoeg. Ter inleiding op zijn verhaal had hij wat voorwerpen meegenomen die in onze sport belangrijk zijn. (Hoewel niet allemaal voor kogelstoters.) Hij begon door zonder iets te zeggen een groot windlicht van de grond te tillen, zette het op zijn bureau en vulde het met enkele kogels. De psycholoog vroeg vervolgens aan zijn gehoor of het windlicht zo helemaal vol was. Zij antwoordden van wel.

Daarop nam de psycholoog een doos met spikepunten en kieperde deze in de pot. Hij schudde er heel voorzichtig lichtjes mee en de punten rolden in de open ruimtes tussen de kogels.

Weer kwam de vraag aan de kogelstoters of het windlicht nu vol was. Ze antwoordden van wel. De psycholoog pakte een zak, gevuld met zand (tussen 210 en 330 mu, korrelgrootte maximaal 2 mm dus geschikt voor in een verspringbak) en goot deze leeg in het windlicht.

Natuurlijk vulde het zand alle ruimte op tussen de kogels en de puntjes. Opnieuw vroeg hij of het glas vol was. De toehoorders antwoorden met een unaniem “ja”. Van onder het bureau nam de psycholoog nu twee blikjes sportdrink en goot ze leeg. De hele inhoud verdween in het windlicht en de sportdrink vermengde zich met het zand.

[Geen afbeelding van de blikjes, want: strijdig met het reclamereglement.]

De kogelstoters begonnen te lachen. “Let op”, zei de psycholoog, “ik wil dat jullie dit windlicht zien als jullie eigen leven.

- De kogels zijn de belangrijke dingen in het leven: je familie, eventueel je geloof, je gezondheid en je passies zoals het sportief op zo hoog mogelijk niveau willen presteren. Dingen die ervoor zorgen dat als er niets meer op de wereld was dan dit, je leven toch gevuld zou zijn.
- De spikepunten staan voor de andere dingen die er eveneens stevig toe doen: je werk, (in jullie geval je studie), natuurlijk ook een goede trainings-accommodatie, je woonruimte, prettige en goede vervoersmogelijkheden naar training en wedstrijden, e.d.

Het zand is al het andere, de kleine dingetjes die je in je leven nu eenmaal ook regelmatig tegenkomt, die soms fijn zijn en soms geweldig in de weg zitten.”

“Als je het zand als eerste in het glas doet, is er nog wel plek voor de spikepunten maar beslist onvoldoende voor de kogels. Datzelfde geldt ook voor je eigen leven. Als je al je tijd en energie aan de kleine dingen besteedt, heb je geen ruimte meer voor datgene wat echt belangrijk voor je is.”

“Steek vooral je energie in alles wat essentieel is voor je geluksgevoel. Bouw een relatie op met je trainingsgenoten én je concurrenten. (Je hebt ze allebei nodig om beter te worden.) Zorg goed voor je gezondheid, wees je bewust van je training, van wat je doet en waaróm. Neem je partner mee uit eten. Lees. Er is altijd nog wel tijd om het huis te poetsen of de was te doen.”

“Zorg eerst voor de kogels, de dingen die echt het allerbelangrijkste voor je zijn. Stel je prioriteiten. De rest is maar zand.”

Eén van de jonge talentjes stond op en vroeg waar de twee blikjes sportdrink voor stonden. De psycholoog lachte: “Ik ben blij dat je het vraagt. Ik wil daarmee alleen maar weer eens aangeven dat, hoe vol je leven ook mag zijn, er altijd wel een plekje is om samen met je trainingsmaten na gedane arbeid een glaasje sportdrink te drinken.”

Tja, prioriteiten stellen. Weten wat je wil bereiken en wat je daarvoor nodig hebt. Zelf beslissen wat je doet, zonder die besluiten alleen maar af te laten hangen van blindelings reageren op uitwendige prikkels. Dan heb je kans, dat je komt waar je wilt zijn!

Hugo Tijsmans

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organizing athletics events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

► Juli 2018: Maand van de Jeugdatletiek

Deze maand stond in het teken van de jeugdatletiek. Eerst werden van 5 t/m 8 juli de Europese Kampioenschappen voor atleten onder 18 gehouden in het Hongaarse Győr, die twee dagen later gevolgd werden door de Wereldkampioenschappen voor atleten onder de 20 in Tampere (Finland).

Het waren mooie wedstrijden met hoogte- en dieptepunten en ik blijf het jammer vinden dat je –als thuisblijver– echt een atletiek liefhebber moet zijn om deze wedstrijden enigszins te volgen. Gelukkig zijn er diverse livestreams en krijg je via Eurosport mooie live-beelden met deskundig verslag. Geschreven informatie is vooral te vinden op de sites van Atletiek.nl en Losse Veter, die naast de tekst ook veel leuke interviews laat zien. Als je de weg kent, kom je wel aan de gewenste informatie, maar om een breder publiek te trekken mogen ook de vaderlandse media wel eens wat aandacht besteden aan onze toekomst en mooie internationale jeugdevenementen.

Győr

Een 20-tal Oranje atleten –waaronder veel 16-jarigen– had zich weten te kwalificeren voor deze EK onder de 18. De verwachtingen vooraf waren hoog, vooral omdat een aantal van onze atleten een vrij hoge plaats op de Europese ranking hadden in hun leeftijdsgroep; zij hebben die verwachtingen niet beschaamd. Met zes medailles (eenmaal goud, tweemaal zilver en driemaal brons) en veel finaleplaatsen werd indruk gemaakt. Het verslag zal te lang worden als ik alle prestaties ga benoemen en daarom de hoogtepunten van dit EK en de prestaties van drie van “onze” jeugdfondsatleten.

De gouden medaille werd behaald door Raphael Bouju op de 100 meter, waarop hij in de series het Nederlandse Record voor U18 evenaarde met een tijd van 10,61. Het goud kwam in zijn handen met een winnende finaletijd van 10,64. Raphael leeft en traint in Engeland, maar blijft voor Oranje uitkomen. Een andere talentvolle jeugdatleet, Ryan Oosting, leeft en traint in Amerika en wist een bronzen plak op de 3000 meter te behalen. Een heel mooi onderdeel was de meerkamp bij de jongens. Er was een mooie tweestrijd tussen onze landgenoten Sven Janssons en Sven Roosen; twee dikke vrienden, die elkaar alles gunnen en stimuleren. Het laatste onderdeel van de tienkamp werd een echte strijd om het podium. Sven Janssons mocht iets meer dan vijf seconden verliezen op Sven Roosen, die een betere 1500 meter in de benen heeft. Dit mooie gevecht resulteerde erin, dat Janssons bijna 2,5 seconden verloor en daarmee het brons pakte met een PR van 7604 punten.

Onze jeugdfondsatleten stelden niet teleur. Roos Blokhuis (in deze Vriendenband vindt u een verslag van haar stage in Oeganda) werd op de 1500 meter tweede in haar serie en haalde een verdienstelijke vijfde plaats in de finale.

Zoë Sedney is blij met haar zilveren medaille in Györ.
(foto's Coen Schilderman)

Alleskunner Zoë Sedney had voor dit EK alle kaarten gezet op de 100 meter horden. Tijdens de serie liep zij al een dik PR van 13,20, wat echter voor een groot deel te danken was aan de rugwind van 3.1 m/s. Dat deze rugwind niet alleen verantwoordelijk was voor deze tijd bewees zij door in de halve finale alsnog een PR te lopen van 13,27, om ten slotte een mooie zilveren plak te halen in de finale.

En dan... Alida van Daalen, de dochter van... kwam uit op de onderdelen kogel en discus. Op

kogel vestigde zij tijdens de Ter Specke Bokaal in Lisse een PR van 17,45 m, waarmee zij de Jeugdfonds Talent Award in ontvangst mocht nemen. De kwalificatie in Györ liep niet

helemaal naar wens, maar met 16,04 m wist zij zich als vijfde te plaatsen voor de finale, waar zij bij haar vijfde poging de kogel na 17 meter en 8 centimeter liet landen en daarna een bronzen medaille kon gaan ophalen. Haar strijdlust toonde Alida bij het discuswerpen. Tot de laatste worp bezette zij de vierde plaats met een worp van 48,73 m en dreigde buiten het podium te komen. Maar met een geweldige laatste worp verbeterde zij zich met ruim vier meter, zette een PR neer van 52,93 m en stond daarom blij en trots op het podium met een zilveren plak om haar nek.

Binnen de Nederlandse ploeg werd zij daarom ook gekroond tot koningin van dit EK.

Alida van Daalen op weg naar het zilver bij het discuswerpen en de titel 'koningin van het EK U18'. Ook in dat opzicht treedt zij in de voetsporen van haar moeder, die ooit zelf, op het EJK in 1989, werd uitgeroepen tot 'miss EJK'.

Tampere

Een minder grote delegatie was aanwezig in het Finse Tampere bij het WK U20, waar maar liefst 158 landen aan deelnamen. Hoogtepunten voor Nederland waren hier het nationaal record op de 200 meter voor Adigada Onyema in 21,04 en de bronzen plak op

kogel voor Jorinde van Klinken. Met 17,05 m had zij dezelfde afstand als de nummer twee, maar haar op één na beste poging was minder. “Onze” Jeugdfondsatleet Jessica Schilder had een slechte dag en stootte driemaal ongeldig, wat voor haar uiteraard een enorme teleurstelling was. Volgens haar trainer Hans Arnhard was stress de oorzaak hiervan. Elders in deze Vriendenband kunt u lezen hoe zij zich heeft voorbereid op dit toernooi.

De conclusie na deze twee evenementen blijft dat er in ons land veel talent rondloopt. Wat hier mee moet gebeuren, laat zich het beste weergeven door de woorden van de teammanager bij het WK: Marjan Olyslager:

Wat ik graag zou zien, dat er meer ondersteuning komt voor de jeugd, zodat we met een grotere ploeg naar het volgende WK kunnen gaan. Nu de deelname van de jongere jeugd aan het EK-18 van de grond is gekomen, heb ik het gevoel, dat het de goede kant op gaat. Al zou het goed zijn als het bestuur ook dat deel van de atletiek eens in ogenschouw zou nemen. Bij een WK of een EK komen de bestuurders opdraven, waarom ook niet eens het licht opsteken bij de jeugd?

Aan de Vrienden van de Atletiek en het Jeugdfonds zal het niet liggen. Wij blijven er voor gaan!

Wim van der Krogt

► Trainingsstage Roos Blokhuis in Oeganda

Het is nu zondag, 13 mei, en sinds gister ben ik weer thuis in Hoornaar na een trainingsstage van bijna vier weken in Oeganda. Dit was mijn derde keer in Oeganda en elke keer geniet ik nog steeds van de natuur en de mensen in het land en elke keer voelt het weer als thuiskomen daar!

10:30, 16 april zat ik in het vliegtuig voor de elf uur durende vlucht naar Entebbe, Oeganda. Aangekomen op het vliegveld, voelde de eerste stap in de buitenlucht echt weer als thuiskomen. Al zou ik met mijn ogen dicht op het vliegveld aankomen, weet ik gelijk op welk continent ik ben, de heerlijke Afrikaanse geur komt je namelijk altijd gelijk tegemoet! Vanuit het vliegveld was het nog twee uurtjes rijden naar het hotel, waarvandaan we de volgende ochtend weer zouden vertrekken naar Kapchorwa, een klein dorpje hoog in de bergen in het westen van Oeganda op 2600m hoogte. Een dorpje waar tot nu toe de snelste lopers van Oeganda vandaan zijn gekomen, waaronder Stephen Kiprotich (Olympisch en Wereldkampioen marathon) en Joshua Cheptegei (Zilver op het WK in Londen en tweede allertijden op de 15km).

De eerste paar dagen in Kapchorwa moest ik weer erg wennen aan het andere ritme en de bergen. De laatste weken thuis had ik een erg drukke periode met school gehad en als ik dan opeens weer even helemaal niks hoeft te doen, vind ik het altijd weer erg wennen om in het ritme te komen. Gelukkig was dat na een dag of vier weer over en kon ik beginnen

met hard trainen samen met de groep; het is altijd heel fijn dat ik weinig tot geen last heb van de hoogte, dan kan ik gelijk aansluiten.

Mijn week bestond uit ongeveer elf trainingen, waarvan drie tempotrainingen, één progressieve duurloop en voor de rest hersteltrainingen (op de fiets en hardlopend). Voor de tempotrainingen moest ik toch meestal wel mijn bed uit om half zes in de ochtend, omdat het wat later op de dag al erg warm is en dit is het ritme wat de atleten gewend zijn, dus pas ik me daar natuurlijk aan aan! De tempotrainingen verschilden van, of een tempoloop op het plateau (onderaan de berg waar je vlak kan lopen op 1100m hoogte), of een baantraining op de grasbaan 6km van het dorp vandaan, of een

Roos Blokhuis in actie te midden van haar Oegandese trainingsmaatjes. (foto beschikbaar gesteld door Roos Blokhuis)

tempoloop/fartlektraining op de fartlekroad met heuvels 3km van het dorp vandaan. Deze trainingen zijn voor mij erg zwaar, omdat de heuvels zo steil en lang zijn, wat ik totaal niet gewend ben! Toch merkte ik wel dat ik elke training een stukje dichterbij de kopgroep van de dames kwam en dat ik elke training makkelijker de heuvels of de tempo's kon lopen. Uiteindelijk heb ik dit ritme drie en een halve week

kunnen vasthouden om me zo optimaal mogelijk voor te bereiden op het komende baanseizoen.

Deze stage kwam voor mij na een lastige periode, waarin ik veel last had van een groeispuur, waardoor mijn benen heel veel pijn deden. Drie maanden lang heb ik mezelf (maar vooral mijn ouders en mijn trainer hebben dat geprobeerd) enorm moeten afremmen en vaak ook een training moeten laten schieten. Deze periode was enorm frustrerend, maar des te opgeluchter was ik toen ik een paar weken voor Oeganda weer goed kon gaan trainen zonder stramme spieren! Ik ben daarom achteraf ook enorm blij dat ik drie en een halve week, dag in, dag uit, mijn trainingen heb kunnen doen en uiteindelijk is er geen enkele training geweest die niet goed ging! En voor mij is er niks leukers dan deze trainingsstage in Oeganda te doen. De schone lucht, de prachtige omgeving, de leuke mensen en de geweldige loopcultuur geeft mij altijd het gevoel dat het een soort van tweede thuis is voor mij, ook al denk ik soms ook wel van: "Jeetje, moet deze berg echt zo steil zijn en ugh, ik zou zo graag even een lekkere douche willen zonder dat de stroom halverwege uitvalt!" Maar dat maakt het ook vaak des te fijner om weer thuis te komen in de luxe en ga ik het ook veel meer waarderen om thuis te zijn, waar deze luxe vanzelfsprekend is.

Maar zoals mijn trainer altijd zegt: “Roos, al wil je de Afrikanen verslaan, dan moet je zoals hen leven en met hen trainen.” Gelukkig is dat geen straf voor mij, maar zonder de hulp van de Vrienden van Atletiek had ik deze stage niet kunnen bekostigen. Ik ben daarom super dankbaar dat zij mij geholpen hebben om weer een stapje dichterbij mijn doel te zetten. Dit doel is dat ik wil aantonen wat de kracht van blanke loopsters is en dat, als je maar de juiste keuzes maakt, de Afrikaanse elite verslaan echt geen onmogelijke opdracht is. Ik heb nog een lange weg te gaan, maar ik heb weer een grote stap in de goede richting gemaakt in Oeganda!

► Trainingsstage Jessica Schilder in Duitsland 2 april – 7 april

Na het krijgen van het mailtje van de Ondersteuning door het Vrienden van de atletiek/het Jeugdfonds stond het voor mij en mijn trainer vast: wij gaan op trainingsstage naar Neubrandenburg, Duitsland.

Op 2^e Paasdag besloten we naar Neubrandenburg af te reizen. Na ruim zes uur te hebben gereden met een chauffeuse waar men U tegen zegt, hadden we ons huis bereikt. In ons huis waar wij slapen heeft o.a Lijiao Gong verbleven. Zij is wereldkampioen en wist o.a. een bronzen en zilveren medaille te behalen op de Olympische Spelen. Nadat we ons hadden geïnstalleerd in het huis, gingen wij op zoek naar Dieter Kollark. Hij is de persoon waaronder Lijiao Gong traint, hij heeft verschillende wereldtoppers geproduceerd en is nog steeds heel actief in de atletiekwereld.

Jessica Schilder tezamen met Astrid Kumbernuss, de Olympisch kampioene kogelstoten van 1996.
(foto's beschikbaar gesteld door Jessica Schilder)

De volgende dag volgde de eerste training. Ik stond mijn ogen uit te kijken hoe massaal en mooi het complex was. Helaas trinden we elke dag binnen, ook al was het buiten heerlijk weer. Dit was omdat ik zo meer stoten kon maken. Om zoveel mogelijk te kunnen leren van Dieter Kollark hebben we besloten elke dag twee keer te trainen. Ik wilde zo veel mogelijk leren en genoot van alle toppers die daar ook trinden. In deze week heb ik elke dag privé training gehad van Dieter Kollark en hier heb ik enorm van genoten. Hij gaf aan dat er nog heel veel te verbeteren viel aan mijn techniek, maar dat ik ook

enorm leergierig ben en dat beviel hem wel. Het viel Dieter op dat ik continu stoten wilde maken en echt wilde werken om verder te gaan stoten: de echte Duitse mentaliteit. Na een aantal twee dagen begon ik het Duits steeds meer te verstaan en begreep ik steeds meer van wat Dieter Kollark mij duidelijk wilde maken. Ondanks het feit dat ik zes jaar Duits

heb gevolgd, blijven die Oost-Duitsers een vak apart. Ze praten snel en zijn soms wat moeilijk te verstaan.

Wat mij opviel van deze trainingsstage is dat ik mij volledig even kon ontspannen, geen huiswerk, geen school, alleen maar trainen, trainen en nog eens trainen. Deze manier van leven beviel mij wel en daarom ben ik nu al aan het sparen voor mijn volgende trainingsstage.

Dieter Kollark heeft aangegeven mij graag nog een keer terug te willen zien, aangezien mijn houding naar het stoten en de trainingen toe hem enorm bevielen. Hij houdt namelijk van aanpakken, ik echter nog veel meer. Ik hou van doorgaan tot ik niet meer kan. Daarom gaf Dieter Kollark soms ook aan dat ik moest stoppen, hij wist namelijk dat ik graag de hele dag door met hem trainde. Maar dat kon uiteraard niet. Nadat hij zag hoe enorm ik genoot van de trainingen, heeft hij aan mijn trainer (Hans Arnhard) gevraagd, of ik later in het jaar nog een keer terug wilde komen. Het liefst zonder trainer. Hij wilde mij echt één op één hebben om mij volledig door te kunnen ontwikkelen. Dit was het grootste compliment dat een trainer mij kan geven. Dankzij deze trainingsstage ben ik mijn techniek, stukje voor stukje gaan veranderen. Dit heeft veel moeite gekost en zorgde voor enorm veel frustraties. Maar ik weet: uit de diepste dalen komen de mooiste prestaties.

Op deze foto wordt Jessica geflankeerd door Franka Dietzsch, drievoudig wereldkampioene discuswerpen.

Ik wil graag de Vrienden van de Atletiek/het Jeugdfonds bedanken voor het mogelijk maken van deze enorm leerzame trainingsstage. Zonder hun steun had ik dit niet mee kunnen maken. Na deze trainingsstage ben ik nog meer gemotiveerd geraakt om door te gaan en nog harder te gaan trainen, zodat ik mij kan blijven ontwikkelen en altijd mee kan blijven draaien in de top van Nederland en verder.

Jessica Schilder

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

9 December 2018
creating crossovers
The Netherlands
www.tilburg2018.nl

EUROPEAN
ATHLETICS

SPAR

CROSS COUNTRY
CHAMPIONSHIPS

Tilburg 2018

OFFICIAL PARTNERS

SPAR

LE GRUYÈRE
SWITZERLAND

EUROVISION

HOST INSTITUTIONS

Atletiek.nl

Stichting van het Nationaal
Nederlands

BRABANT
SPORT

T
TILBURG

Record of geen record?

Minder dan een kwart eeuw geleden werd de 5000 meter voor vrouwen toegevoegd aan het officiële programma van de grote internationale toernooien, hoewel vrouwen al in de jaren tachtig hadden aangetoond deze afstand aan te kunnen. In ons land waren Carla Beurskens, Elly van Hulst en Christine Toonstra hierin de pioniers. Zij waren het die de eerste nationale records op de kaart zetten, waarbij Toonstra het in 1992 ten slotte op 15.07,68 stelde.

De Ierse Sonia O'Sullivan werd in 1995 de eerste wereldkampioene op de 5000 m, de Chinese Wang Junxia een jaar later de eerste Olympisch kampioene.

In ons land was het Grete Koens die in 1995 de eerste nationale titel voor zich opeiste. Wel was het verschil in prestatieniveau nog aanzienlijk. Want terwijl er elders in de wereld al dik binnen de vijftien minuten werd gelopen –het wereldrecord lag in 1995 al op 14.36,45–, lukte dat in ons land nog bij lange na niet. Pas in 2003 slaagde Lornah Kiplagat hierin. De Keniaanse was met haar trainer en manager Pieter Langenhorst getrouwd en had als gevolg daarvan in 2003 de Nederlandse nationaliteit verworven. Wat ze als Keniaanse al eerder had gepresteerd, deed ze als Nederlandse opnieuw: ze liep de 5000 m binnen de vijftien minuten, in **14.56,43**, wat sindsdien dus ons nationale record is.

Records zonder record

Ik schrijf hier met nadruk **is**, want op het moment van schrijven van dit artikel is het dat nog steeds. En dat is op z'n minst opmerkelijk, want nadat er sinds Lornah Kiplagat geen Nederlandse meer onder de vijftien minuten had gelopen –alleen Sifan Hassan liet in 2014 een keer 14.59,23 noteren–, werd 2017 het jaar van de omslag. Vorig jaar konden liefst zeven prestaties onder die vijftien minutengrens worden genoteerd, welbeschouwd een Nederlands record op zich. Zie onderstaande opsomming:

Sifan Hassan

26 mei : **14.41,24**

10 aug.: 14.59,85

13 aug.: **14.42,73**

Susan Krumins

22 juli : **14.53,35**

10 aug.: 14.57,33

13 aug.: 14.58,33

01 sept.: **14.51,25**

De vet weergegeven prestaties zijn alle beter dan het Nederlandse record van Lornah Kiplagat. En toch komt geen van die vier prestaties voor op onze nationale recordlijst. Hoe kan zo iets? De verklaring van de Atletiekunie is simpel: voor geen van de vier genoemde prestaties is ooit een recordaanvraag ontvangen, wat nog altijd een vereiste is, wil je met je naam en prestatie op de recordlijst terechtkomen. En zo'n aanvraag moet je ook nog binnen 60 dagen na levering van de prestatie indienen, want anders gaat je beurt voorbij. Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat dit systeem wat paternalistische trekjes vertoont.

Hoe dan ook, de eerst opkomende vraag is natuurlijk, waarom Sifan Hassan die eerste prestatie van 26 mei, de snelste van de vier vet weergegeven prestaties, niet als record heeft aangemeld. Ze liep die tijd immers tijdens de Prefontaine Classic in Eugene! Vaak is de verklaring bij een in de VS geleverde recordprestatie, dat de betreffende atleet niet in de gelegenheid was, of het geld niet had om een reglementair vereiste dopingcontrole te laten uitvoeren. Maar kom op zeg, de Prefontaine Classic behoort tot het Diamond League circuit! Dat daar geen faciliteiten voor een dopingcontrole aanwezig waren, gaat er bij mij niet in. Hassan zou het ook vergeten kunnen zijn want, tegenwoordig trainend in de Verenigde Staten, spelen de Nederlandse spelregels bij recordaanvragen niet meer dagelijks door je hoofd, kan ik mij zo voorstellen. Echter, ze behoort nog steeds tot de atletiekstal van Jos Hermens en bij Global Sports Communication zijn ze prima op de hoogte van de Nederlandse regelgeving. Dus heb ik bij Sander Ogink van GSC even gecheckt, of bovenstaande bespiegelingen een rol zouden kunnen hebben gespeeld. Nou, niet dus. De dopingcontrole in Eugene heeft wel degelijk plaatsgevonden en de recordaanvraag is wel degelijk per post naar de Atletiekunie gestuurd. Alleen lijkt het erop, dat-ie daar nooit is ontvangen. Daarenboven is het volgens Ogink ook nog zo, dat de papieren met de uitslag van de dopingcontrole in Eugene nog steeds op zich laten wachten. Die trage afwikkeling zou volgens hem kunnen zijn beïnvloed door de vorig jaar gestarte werkzaamheden van de binnen de IAAF opgerichte 'Athletics Integrity Unit'.

Ondergestoft?

Hoe dan ook, terwijl Ogink heeft toegezegd achter die dopinguitslag aan te zullen gaan, zou de Atletiekunie er verstandig aan doen om alle bureauladen nog eens open te trekken en te onderzoeken of er, in de hectiek van de vorig jaar op Papendal doorgevoerde reorganisatie, toch niet nog ergens in een lade een ondergestofte recordaanvraag... afijn, u weet wat ik bedoel.

Want dat we er heden ten dage niet meer achter kunnen komen, waarom een 80 m horden recordprestatie, nota bene geleverd op de OS van 1936, op de nationale recordlijst bij de vrouwen ontbreekt (zie VB nr. 2), is tot daar aan toe. Maar waarom wij onze toekomstige generaties zouden moeten opzadelen met de puzzel, dat het Nederlandse record op de 5000 m bij de vrouwen in 2017 vier aanzienlijk betere prestaties wist te overleven, die puzzel zouden wij niet op ons geweten moeten willen hebben.

Piet Wijker

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnstjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor jou optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

PRO
COMPRESSION

www.herzogmedical.com

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Ben El Aouad - Bioenergie - Biochemie - Biofysica - Biofysica - Biofysica
ENERGIEK

Onze jarige Vrienden

Onlangs is besloten om het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, te laten vervallen. Voortaan zal er één lijst met jarigen worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September 2018

2 Frans Dames (72)	20 Pauline van den Berge (55)
2 Georg Gussenhoven (89)	20 Marisa Kardurk-Massaro (79)
4 Ellie van Beuzekom-Lute (67)	20 Melchert Kok (60)
4 Johan Leidekker (49)	20 Willeke Koppelaar-Majoer (76)
5 Anneke Kamer-de Bruin (43)	20 Janneke Roona-Bosma (55)
6 Ingrid v.d. Vinne-Lammertsma (51)	22 Lydia Pietersen-Timmer (62)
9 Anita Spreij-Pluister (57)	22 Jolanda Visser (51)
10 Peter Vergouwen (71)	23 Ton van Druten (90)
11 Ria Hulsink (68)	23 Roelof Veld (74)
12 Harry Peters (72)	24 Albert Hofstede (84)
13 Frank van Ravensberg (58)	24 Els Vader (59)
14 Henk Brouwer (65)	26 Eric Roeske (58)
16 Fiep Twente (80)	28 Marcel Dost (49)
17 Ad de Jong (72)	28 Rijn van den Heuvel (71)
20 Krista Aukema (51)	28 Irene McGarny (56)
20 Aad van de Beek (56)	30 Annie Kerkhof (66)

Oktober 2018

1 Remy Diephuis (66)	12 Thea Martens-Evers (73)
2 Fedde Zwanenburg (71)	18 Jannet van Noord (56)
3 Monique Jansen (40)	23 Ans van Veenendaal-Kocken (65)
3 Rinus de Schipper (77)	26 Klaas Pollema (72)
5 Henk Evers (79)	29 Babs van der Groep (80)
5 Marga Kortekaas (73)	29 Wessel van Veenen (23)
7 Joke Bijleveld (78)	30 Olga Commandeur (60)
12 Rob Kloppenburg (55)	

Bijzondere jarige

Ook al hebben de leden van onze vereniging allemaal op de een of andere manier hun

Recente foto van Ton van Druten.
(foto Ton van Druten)

sporen in de atletieksport verdiend, niet iedereen is daardoor even bekend. Zoals Ton van Druten, die volgende maand de 90-jarige leeftijd hoopt te bereiken. Ton, die overigens pas lid is van de Vrienden sinds het najaar van 2004, zou in 1953 kampioen hoogspringen van Nederland zijn geworden, als niet Henk Visser –jawel, die kon behalve goed ver- ook goed hoogspringen– hem niet de pas had afgesneden. Liefst vier man sprongen er op die NK over 1,77 m. Op basis van het aantal foutsprongen kwam vervolgens de eindrangschikking tot stand en zo werd Visser kampioen en Van Druten tweede. Het was de beste NK-klassering van de atleet van V&L, die zijn atletiekloopbaan in 1947 was begonnen bij het Haagse SHOT, de club van ranglijstengeroe Koos Koumans. In 1950 volgde zijn overstap naar V&L.

Van Druten was een constante hoogspringer, maar kon daarnaast ook goed speerwerpen. Zijn PR's van 1,885 m en 59,11 m dateren uit 1954. In beide disciplines veroverde hij tussen 1947 en 1957 vele Haagse en Zuid-Hollandse titels en verzamelde hij voor zijn club veel punten voor de PH-Beker. Vanwege zijn constantheid nam hij in 1953 en 1954 ook een zestal keren deel aan landenwedstrijden, waarin hij soms niet alleen als eerste man bij het hoogspringen werd opgesteld, maar ook als tweede man bij het speerwerpen, “om geld te besparen”, aldus Ton. Zijn mooiste herinneringen bewaart hij aan de landenwedstrijd van 1954 tegen Roemenië in Boekarest, achter het IJzeren Gordijn.

Een ernstige blessure maakte ten slotte een einde aan zijn atletiekactiviteiten.

Als puber beleefde Van Druten WO II, inclusief de hongerwinter en het bombardement op het Haagse Bezuidenhout. Na de oorlog werd hij als militair naar Indonesië uitgezonden voor de periode 1949-1950. Later trouwde hij met Lies, met wie hij drie kinderen kreeg, twee dochters en een geestelijk gehandicapte zoon, die 57 jaar thuis heeft gewoond en door zijn ouders al die jaren liefdevol is verzorgd. Mede hierdoor verzeilde Ton in de Gehandicaptenzorg, waarin hij 25 jaar lang belangeloos bestuurlijk werk heeft verricht. Hij ontving hiervoor een lintje en een gemeentepening van de stad Delft.

Wat denkt u: voldoende redenen om Ton van Druten ditmaal tot bijzondere jarige te benoemen? Ik dacht van wel.

Piet Wijker